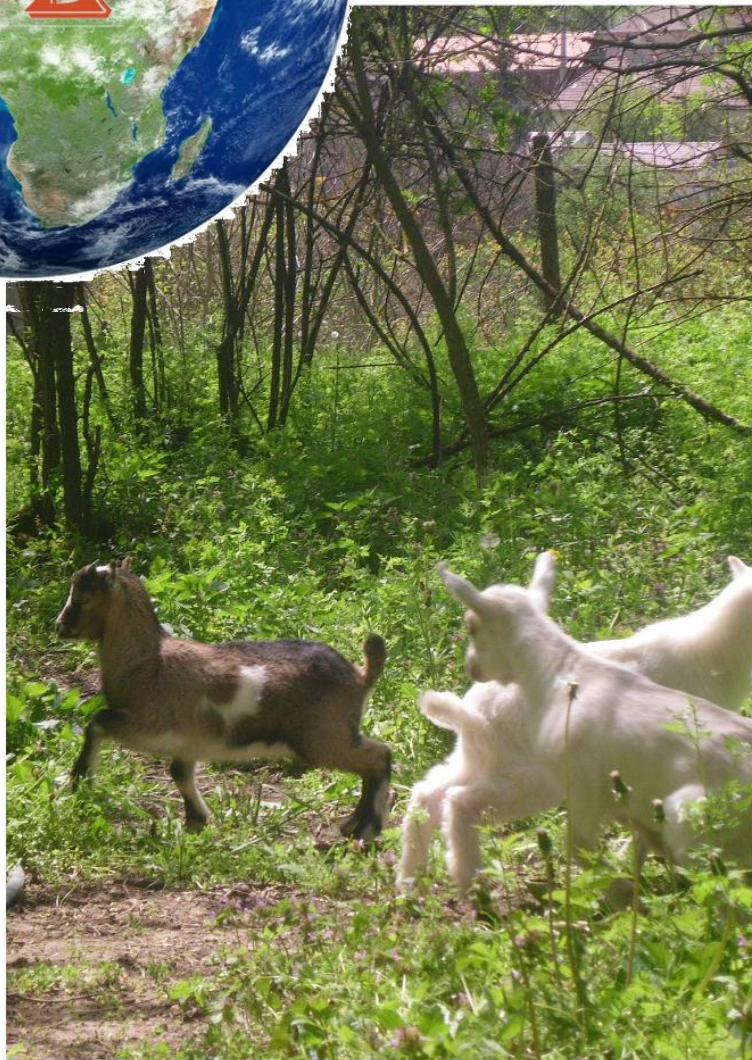

TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ

**gyermekszervezők lapja,
irodalmi folyóirat**

1. évfolyam, 2. szám, 2025. június

Szerkesztő: Jakab Boglárka

© Minden mű a szerzők szellemi tulajdona

Szerzők:

Bergs Zsófia

Fejes Csenge

Gulyás Laura

Gyenese Szulamit

Jakab Boglárka

Kerekes Aliz

Khan Haroon

Kuti Eszter

Miglódi Noel

Novák Adél

Pintér Amádé

Pintér Illangó

Pintér Jávor

Pintérné Gépész Bettina

Simity Anna

1. évfolyam, 2. szám, 2025. június

Kiadó: Kis Alkotók Köre

Mentor: Pintérné Gépész Bettina és Jakab-Cser Anasztázia

Székhely: 2184 Vácegres, Toldi utca 7.

ISSN 3094-1504

Honlap: www.fiatalok-szava-folyoirat.webnode.hu

TARTALOM

Bátorító bevezető	4
Végtelen versek	6
Izgalmas interjúk	8
Furfangos folytatásos történetek	10
Mestere után szabadon	11
Normátlan(?) novellák	16
Végtelen versek	21
Megélhető mesék	22
Végtelen versek	26
Normátlan(?) novellák	27
Végtelen Versek	29
Normátlan(?) Novellák	31
Végtelen versek	34
Megélhető mesék	35
Kifejlett kritikák	38
Részletlen részletek	39
Végtelen versek	43
Hiteles hirdetések	44

BÁTORÍTÓ BEVEZETŐ

Sziasztok!

Kedves Olvasók, Szerzők, Kíváncsiskodók, Érdeklődők, Nézelődők és Mindenki!

Ismét elkészült egy újabb száma a Térkép az Élethez-nek. Kissé megkésve, hiszen a tervünk a minden második péntek lett volna. Ennek oka, hogy a sulinak nemsokára vége, vizsgaidőszak van, illetve valamennyire már benne vagyunk ettől függetlenül a nyárban. A kezdődő nyár ellenére mindenki el van havazva, így én is nehezen tudtam időt szakítani az újságnak. Köszönöm ennek ellenére a támogatásokat, türelmeteket és hogy részt vettek az újságunkban!

A jövőben rendszertelenül megjelenő folyóirat lesz, ami annyit jelet, hogy nem minden második pénteken fog megjelenni. Azonban továbbra is szeretnénk tartani a péntekeket és a két-három hetente megjelenést.

Mint észrevehettétek adódtak kisebb problémák az újság honlapjával, mivel nagyon sok volt a látogató, offline állapotba került négy nappal a közzététel után. Nemsokára elérhető lesz az új honlapja, ami nagyobb adatforgalmat biztosít. Ennek a linkjét mindenképpen kitesszük majd, hogy meg tudjátok nézni.

Valamint a Helma kiadónál továbbra is ingyenesen letölthetitek az újság már megjelent lapszámait, [ezen a linken](#).

A szerkesztés kész, én pedig lépek – egyelőre,

*Jakab Boglárka,
alapítótag, szerkesztő*

TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ

TÉVÉ

VÉGTELEN VERSEK**Gulyás Laura: Térképtelen**

A napjaim néha némán peregnek,
úgy érzem, a döntések helyettem születnek.
De nem akarok báb lenni egy játékban,
ahol minden mosoly mögött elvárás van.

Túl sok a hang, de egyik sem az enyém,
szülői álmok húznak vissza – ne menj!
De bennem valami mindig mást akar,
valami láthatatlant, ami nem ismer határt, csak akar.

Otthon maradni: biztonság és lánc.
Elmenni: kérdés, amire nincs válasz.
Messze lenni azoktól, akik szeretnek –
vagy közel maradni azokhoz, akik nem ismernek?

Nem érdekel a biztos vagy a szép,
csak, hogy amit választok, az legyen enyém.
Ha fáj is majd, ha nem tapsol senki,
akkor is tudjam: ez volt a helyes, ezt kellett tenni.

Nem dönteni is döntés valahol,
és néha jobb, ha az ember csak bolyong.
Mert aki tudja, hogy semmit se tud,
már közelebb van a válaszokhoz, mint az, ki hazug.

Bergs Zsófia: Kipróbálhat engem az Isten?

Kipróbálhat engem az Isten?

Még nem.

Mily távol mehetek tőle?

Ameddig bírom.

Miért mennék távol Istentől?

Hogy rájöjjek, Nélküle senki vagyok.

Mennyit kaptam Istentől?

Rengeteget.

Várhatok Tőle túl sokat?

Nem. Nála nincs olyan.

Szeretem Őt?

Magam se tudom.

Magam se tudom,

de leírom.

Mit írok le?

Semmit. Az Ő nagyságát.

Gyenes Szulamit: Az otthonom

A
házam
az otthonom,
Itt élek álmodom.
Ha hazajövök délután
ismerősök mosolyognak rám.
Buxsi, ha lépteim meghallgatja,
ugat és a zsebemben máris jutalom falatot kutat.
Öntözgetem a virágos kiskertemet,
találok még egy magot, elültettem.
Fekszem a hintaágyban s olvasok,
A csillagos eget vágyva bámulom.
S így telnek hát a jó nyári napjaim.
Hálával telve, hisz szeretek itt élni.

Gulyás Laura: Ha író lennék

Ha író lennék, figyelnék másra,
egy arcra, hangra, mozdulásra.
Megírnám azt is, amit nem mond,
csak csendben hordoz, mint sötét gond.

Ha író lennék, mesélnék róla,
ki némán sír a hideg padlóra.
És arról is, ki mosoly mögé búj,
de belül reszket, szinte már múlt.

Ha író lennék, sokféle lennék:
néha sötét, máskor meg derék.
Nem mindig hős, de mindig igaz,
s a történet tőlem szebben vigasz.

Ha író lennék, hinnék a szóban,
hogy gyógyít néha, mint eső nyomán
friss fű sarjad a kiszáradt földből –
én így írnék. Tiszta szívből.

Fejes Csenge: Mit ér a fogadalom?

Megfogadnám én, de mit ér a szó, mit ér a
cselekedet,
Ha többé nem szoríthatom meg a kezedet?
Vinnyogó bánatom már magának utat nem törhet,
Csak itt sápad bennem bebörtönözve.

Megfogadnám én, de ugyan kit érdekel,
Hogy egy nyomorék az életét hogyan rontja el?
Hogy fájdalmában mit lát és mi elől menekül?
Nincs olyan napja, hogy ne fázna legbelül.

Megfogadtam én, de betartani minek?
Hogy majd az élet átadja másvalakinek?
Én csak örülök, ha kuszáságom meg nem téveszt,
S tisztán láthatom azt, mit még elérek

Miglódi Noel: Vár a nyár!

Végre kezdődik a nyár!
Lapát, labda csak téged vár!
Azt szeretné, hogy játszál vele,
A vödörnek a kezében a helye!

Ez itt a nyári szünet!
Elkerül a tankönyv s füzet.
A matek is kapjon helyet,
Minden könyv együtt nevet!

Mi addig eszünk fagyit,
A tavon kacsázunk, repül a kavics!
Az idő nagyon jó meleg,
Fejünkről izzadságcsepp pereg.

De ha meguntuk a meleget,
Bent is játszhatunk eleget.
Építsünk építőkockából várat!
Ne egyet, ne is kettőt, hanem hármat!

De játszhatunk még kirakót,
Kirakhatunk kiskutyát, nagy hajót.
Vagy távcsővel kémleljük az eget?
Látok egy rétisast! Fecskéből tetet!

Milyen szép is a jégmadár!
A parton tollasozhatunk is akár.
Jaj, jön egy nagy cápa!
Futás, meneküljünk a várba!

Mert a TITANIC egy szigetre vetett,
És ott is egy vár mellé letett,
Mert mi nyaralni ide jöttünk,
Pár hetet a szigeten töltünk.

Mindennap mehetünk a tengerpartra,
Megint jön a cápa! Semmi para!
Mert mi már megtanultunk védekezni bátran,
Barátok VS. cápa? Könnyű párbaj!

Mert mi tudjuk, úgy is mi nyerünk,
És a cápa végleg a börtönbe kerül.
Hát akkor mehetünk vissza a várba,
Már nem üldöz tovább minket a cápa!

Milyen jó, hogy lehetünk itt is,
És hogy a koktélunk kivis,
Milyen jó is ez a nyár!
Szaladhatunk, nincs határ!

IZGALMAS INTERJÚK

Interjú könyvtulajdonos gyerekekkel

Három lánnyal készítettünk interjút, akiknek nemrég jelent meg könyvük vagy nemsokára fog. A könyveikről a Hirdetések rovatban (44. oldal) olvashattok, valamint találtok belőle részletet a Részletlen részletek rovatban (39. oldal).

Pintér Illangó: Hány évesek vagytok?

Novák Adél: Amikor a könyvet elkezdtem írni, nyolcéves voltam. Azóta már kilenc éves lettem.

Fejes Csenge: Tizenhat éves vagyok.

Kuti Eszter: Tizenhat.

P. I.: Mióta írtok?

Novák Adél: Két éve írom a történeteimet.

Fejes Csenge: Amióta tudok. Elsős korom óta.

Kuti Eszter: Körülbelül 2021 óta. Azóta több rövidebb regényt és rengeteg novellát írtam.

P. I.: Miért kezdtetek alkotásba?

Novák Adél: Egy karácsonyi mesét szerettem volna a szeretteimnek írni. Így elkezdtem a történetek megvalósításait. Az első mesém a Karácsonyi falvak címet kapta.

Fejes Csenge: Eleinte egy szórakoztató hobbynak bizonyult. Később a balesetem után terápiának is.

Kuti Eszter: Leginkább unalomból. Eszembe jutott egy jó ötlet, és kíváncsi voltam, képes vagyok-e megvalósítani.

P. I.: Miről szólnak?

Novák Adél: Az első meseregényem, az Alex és Ádám kalandjai. Alex és Ádám egy ikerpár. Kinyitják a kedvenc könyvüket, ami különös módon beszippanjtja őket a meseországba, ahol sok kaland, móka és izgalom várja őket. Amikor visszatérnek, akkor is sok veszély leselkedik rájuk.

Fejes Csenge: Főként a betegség témakörét járom körül saját esetemből kifolyólag, mindig

különböző megközelítésből. Ez alól nem kivétel a két kisregényt tartalmazó könyvem sem.

Kuti Eszter: Egy gimnazista lányról szól, aki lehetőséget kap arra, hogy elutazzon Görögországba. Csak annyi a bökkenő, hogy igen messze áll attól, hogy ezt megengedjék neki. Hogy elérje a célját, javítania kell a jegyein – ehhez pedig épp a sulis szívtiprója ajánlja fel a segítségét...

P. I.: Honnan az ötlet?

Novák Adél: Alexnek és Ádámnak, az iker barátaimnak akartam írni egy regényt az 5 éves születésnapjuk alkalmából. Az ötlet onnan jött, hogy anyukájuk, Laura azt mondta, hogy szeretik, ha róluk szólnak az izgalmas regények, könyvek.

Fejes Csenge: Én magam is gerincserült vagyok és az az ötletem támadt, hogy a könyvem megértést nyújthatna a sorstársaimnak. Azoknak, akik pedig nem érintettek betekintést enged egy teljesen más világba.

Kuti Eszter: Akkoriban rengeteg romantikus könyvet olvastam, így talán nem meglepő, hogy előálltam egy saját történettel. Eleinte csak a fő bonyodalmat tudtam, de ahogy haladtam előre, a sztori szépen lassan formálódott és mélyült.

P. I.: Hogyan zajlott a megírás folyamata?

Novák Adél: Először bele kellett még rázódnom a regényírásba, ám utána már minden ment simán. Az anyukám beküldte egy pályázatra is, ahol a zsűri sokszor megdicsérte és sok ötletet adott a javításaimra és a folytatásra. Így aztán már elkezdtem a zsűri segítségével még jobban figyelni a könyvírás trükkjeire. Például, hogy ha több tulajdonságot írok le a meseszereplőről, megjelenik a szemünk előtt.

Fejes Csenge: A kötetben szereplő két kisregényt körülbelül fél év különbséggel írtam meg. Először kidolgoztam a szerkezetet és utána belefogtam az írásba. Mindkettőt körülbelül három hónap alatt fejeztem be. Különlegesség, hogy az egyiket a gerincműtétem előtt, a másikat utána írtam, ami segített feldolgozni ezt az időszakot az életemben.

Kuti Eszter: A sulis mellett akkor írtam, amikor csak tudtam. Miután megvoltam az alapsztorival, még rengeteg javítás várt rám. Többször újraírtam

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja bizonyos részeket, aztán végre valahára megszületett a kész könyv.

P. I.: Nehéz volt megalkotni a könyvet?

Novák Adél: Sok hétvégét szántunk rá. Sokszor még vissza is kellett keresnünk, hogy biztosan ugyanazt a nevet írtam-e le, vagy éppen más nevet szerettem volna adni a városnak. Például gyakran kellett visszatérnünk ahhoz a jelenthez, amikor a könyv beszipantja az ikerpárt.

Fejes Csenge: Volt néhány olyan pont az írás közben, mikor azt éreztem, hogy nem úgy haladok, ahogyan szeretnék, de ezeken szerencsére egy kis pihentetéssel, mindig túljutottam. Egyébként nagyon élveztem az írás folyamatát, mert azt csinálhattam, amit igazán szeretek.

Kuti Eszter: Inkább azt mondanám, sok munka volt vele. Az első változat gyorsan elkészült, de ez a minőségén is meglátszott. Szóval inkább az volt nehéz, hogy eljuttassam a kész verzióig.

P. I.: Milyen érzés egy saját kötet tulajdonában lenni?

Novák Adél: Elképesztő. Még én magam is meglepődöm azon, hogy bírtam ezt megcsinálni. Izgalmas, amikor az emberek beszélnek, mert nem tudom, hogy jót, vagy rosszat mondanak-e rólam. Remélem, hogy azt mondják, hogy ügyes vagyok.

Fejes Csenge: Nagyon jó érzés. El sem hiszem. Ez volt az álomom hat-hét éves koromban és lám, tíz év múlva teljesült.

Kuti Eszter: Szuper érzés! Bár soha nem volt célom, hogy mindenképp kiadjak egy könyvet,

1. évfolyam, 2. szám

most, hogy mégis megtörténik, nagyon boldog vagyok. Szerintem mind büszkék lehetünk arra, amit elértünk.

P. I.: Most írtok valamit? Alkottok-e más műfajokban, műnemekben?

Novák Adél: Igen. Egy Olivér nevű kisfiúról, aki sok kalamajkába keveredik.

Fejes Csenge: Igen. Folyamatosan publikálok novellákat, verseket és könyvkritika író szerkesztőként is jelen vagyok az egyik online kulturális lapnál. Illetve elkezdtem dolgozni egy mesekönyvön és hamarosan belefognék egy nagyregénybe is.

Kuti Eszter: Rövidebb novellákat most is írok, de jelenleg nincs nagyobb projektem folyamatban.

P. I.: Van még valami különlegesség bennetek? Mi még a hobbitok?

Novák Adél: A görkorcsolyázás és a rajzolás. És szeretem a divatot is.

Fejes Csenge: Az íráson kívül különösebb elfoglaltságaim nincsenek fizikális korlátozottságom végett, de olvasni sokat szoktam és van egy öcsém, valamint egy kiskutyám, akikkel nagyon szeretek időt tölteni.

Kuti Eszter: Az írás mellett szívesen festek, de a konyhában is otthon érzem magam. Szeretek sütni-főzni.

FURFANGOS FOLYTATÁSOS**TÖRTÉNETEK****Pintér Illangó – Jakab Boglárka:****Titkos titkok találgatása**

- Szia! Panna vagyok. Rengeteg kérdésem van. De először is, téged hogy hívnak? - válaszolta az idegen, mégis ismerős lány.

- Engem Lillának hívnak és szintén temérdek kérdésem lenne hozzád - jelentette ki Lilla, mire mindketten elnevettek magukat.

Lillát a lány egy kis kunyhóba vezette. Panna, mint egy ügyes zerge, puhán járt, nem indított el egy kőomlást sem, Lilla alig bírta követni. Figyelte, amint a másik lépdél, próbálta utánozni több-kevesebb sikerrel. Egy darabig ilyen, kietlen, köves hegyoldalon haladtak, amit néhol fák tarkítottak, amik egyre sűrűsödtek. Végül már buja erdőben meneteltek, nem is volt olyan meredek a hegyoldal. Nem beszéltek. Lényeg, ami lényeg, megérkeztek a kalibához. Kicsiny faházikó volt, öreg, de jó állapotú, egy kis tisztáson álldogált, ami terasz-szerűen meredt ki a hegyoldalból, fákkal körülövezve. Panna belökte az ajtót. Egy szoba tárult eléjük, a kunyhó teljes

valója: asztal, virágmintás terítővel, egy szék, kis polc, teatűzhely. A gazdasszony leültette Lillát, őmaga pedig az asztal sarkára telepedett.

- Tehát kezddetem én a kérdezést? - kérdezte félszegen mosolyogva.

- Tőlem.

- Rendben. Én azt hittem, - túrt bele hajába, ami olyan kócos volt, hogy olyat még Lilla nem látott. - hogy itt csak állatok vannak. De te olyan vagy, mint én! Két lábon jársz, mint a madarak, de nincs szárnyad. Se tollad. Sőt, csak hajad nőtt, nem vagy szőrös! Ruhát is vettél, amint látom. Ráadásul tudsz beszélni, ahogy én. Ezek szerint vannak még messze, az erdőn túl, ahol nem jártam és a kilátás szerint nem tisztások, hanem mezőségek vannak, ott? Ott van még több ilyen, mint mi?

- Ööö, hogy mi??? - hőkölt hátra Lilla a meglepő kérdések hallatán.

- Hogy érted, hogy *mi*? - hangzott el még egy értetlen kérdés.

MESTERE UTÁN SZABADON

Ebben a rovatban átírt verseket fogunk közölni. Elsőre jön egy érdekesség: egy vers, amit mindkét alapítótag átírt, különböző időpontokban. Valamit egy másik Kerekes Aliztól és több Jakab Boglárkától.

Pintér Illangó: Nem tudhatom...

Nem tudhatom, másnak e tájék mit jelent,
nekem soha el nem múló reményemet,
várását egy jászolban ringó kisgyermeknek,
ki része létemnek, mint virág közepe.
Reményem egész lénye ebben süpped el.
Jó helyen vagyok. Ha sátán környékez meg,
akkor ez a Megváltó kar s hűséges név megvéd,
megvéd, sehol sem hagyja el a testemnek lelkét.
Mégvéd, megóv Ő egy hűvös téli alkonyon,
liluló fagytól, hogy lássak az új hajnalon.
Ki metrón megy alá, kinek fentről térkép e táj,
de nem tudja, hol lakott Jézus, az Úr, Király;
annak mit rejt e fénykép? Unt s fájó szemet.
Nékem nem ezt: nyíló rózsát, termő kertet.
Az lustát lát a vakcsőn és nagy rumlikat,
míg én szorgos rendrakót is, ki békét csillant,
erdőt, füttyös gyümölcsöst, szőlőt és vágóhidat,
vágóhídon bárányt, ki csendben utolsót pillant.
Mik lentről haszontalan időt fecsérlő percek,
ajándékot adó-kapó mosolygó emberek.
Középen ott a ragyogó régi-régi kereszt,
fehér zászló fejlécén, körülötte sok gyerek.
Hideg akol mellett kettő komondor hempereg

és ott a park, a régi fájdalmak lábnyoma,
félelem íze számban hol bors, hol áfonya.
Hisz vegyesek vagyunk mi, akár a többi nép,
tudjuk miben vétkeztünk, hol láttuk meg az Igét,
de élnek itt dolgozók, költők is bűnben lent,
csecsszopók is, kikben megnő az értelem,
Világít bennük, őrzik, adják terekre húzva,
míg metrójukra végleg jelt nem ír végtelen ujj,
s majdan a zengő hangunkra friss szóval felelnek.

Nagy kezeddal emelj fel, virrasztó fényes felleg!

Jakab Boglárka: Nem tudhatom...

Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent,
nekem szülőházam itt e virágokkal ölelt
kis város, messzeringó gyerekkorom világa.
Belőle nőtem én, mint fából gyöngye ága
s remélem, nagyon, valaha ide visszatérhetek.
Itthon vagyok. S ha néha előttem megjelen
egy-egy árny, képek a saját múltamból,
riadtan nézem s álmodom, jöhet-e újra utamon?
Tudom, hogy milyen lehet egy téli alkonyon
fekete kabátban az utcán sétálgatni gyalog.
Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj,
s nem tudja, hol lakott egykor a Jakab Család;
annak mit rejt e térkép? Boltokat, cukorgyárat,
de nékem múltat, emléket, mi elfáradt;
az házat lát a látcsón és lakótelepeket,
míg én minket is mint kísérteteket.
Zebrát, jelzőlámpát (mikor vált át?) és járdákat,

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
megannyi embert kik azokon járkálnak.

1. évfolyam, 2. szám

Idegenek és ismerősek, kiket meglátok
s felrémlenek emlékek, csak nézem és állok.
Utcák, melyek felidézik a múltat,
együtt töltött idő épületekben ottan.
És ott a park, a régi álmaim lábnyoma,
a múltam íze számban hol méz, hol üres vágyak.
Az iskolába menvén, a járda peremére
milyen messze, milyen rég volt, hogy én léptem.
Ím itt e szív, de föltről e szív se látható,
nincs műszer, mellyel mindez jól megmutatható,
Hisz bűnös vagyok én, akár a többi nép,
tudom miben vétkeztünk, mikor, hol és mikép.
A hibáim már csak a múltam keserítik,
jelenemet csak néha-néha feketítik,
ahogy egy-egy utcasarok előttem felrémlik,
hó a háztetőkön, fákon rég nem fehérlik.
Alszom majd, mikor emlékeim mára elmennek,
Nagy szárnyadat borítsd rám virrasztó éji felleg.

Szentlászló, 2025. május közepe táján

Kerekes Aliz: A merengőhöz

„Hová merült el szép szemed világa?
Mi az, mit kétes távolban keres?”
Mi az, mit borongós tekinteted láthat?
Mi az, mi után szíved folyton eped?
Messze látsz-e az úton, amin elindultál,
Vagy tévútra tértél s nem találtál vissza?
Vagy elmerengsz gondolatid folytán
Vagy keresel embert: démont vagy angyalt?
Ó, ha tudnád, mennyi ember szárnya
Le lett tépve, hogy helytálljon e világban!
De mennyi ördög, démon, sátanfajzat vala,
Mik e angyalok ellen folyton munkálkodnak!
Mit lát szemed, amit az enyém nem
Ottan a kerten túl, a virágok közt?
Tán földöntúli teremtményeket érzékelsz?
Vagy gondolatid sodra kelt végtelen kört?
Állsz e balkonon, s merengsz messzi
Messzi távolba, az Óperencián túl
Hol élet vagy halál nem érhet semmit,
Hiszen a test elporladt, a lélek dúlt
Hadak sorában állt helyt e körben,
Melynek végén a nagy Nirvána áll.
Ó, figyelj, ember, mit mondasz s cselekszel,
Ó, mennyi küzdelem vár Isten emberfiára!
Hiába vagy angyal, ha hiányzik a szárnyad,
Ámbár repülni képes lehetnél,
Hiába vagy démon, ha sötétséged elmúla,
S a jó felé visz szíved, amit te is szeretnél.
Hisz az emberben egyszerre van jelen
A jó, a rossz, s nem bánjuk,
Ha hibát vetünk, mert mi emberek
Esetlen szalmaszálakként táncolunk
Az élet véres romjain, min őseink csontjai
Csörgedeznek s halotti sóhajok szálldosnak
S reszketve haldokolnak virágai
Ennek a nyomorult világnak.
Hol a tehetség, az ész nem ér semmit,
És senki nem néz a külső mögé,
Holott érdemesebb ottan kincset keresni,
Mint személyi kultuszt rakni bálványaink köré.
Hiába vagy angyal, ha belülről rothadsz,
Hiába vagy démon, ha a jó felé húzol,
Arany középúton kellene, hogy rohanj,
Mínt hogy a szélsőség ejtsen téged túsul.

Meg tudnád, ó, merengő mondani,
Mit keres, mit keres szemednek világa?

Jakab Boglárka: Bailey kutyám /Ádáz kutyám/

Bailey kutyám, itt heversz mellettem.
Amióta a gazdád én lettem,
ez a hely a legjobb hely tenéked:
nem érhet itt semmi baj se téged.
Rajtam csügg a szemed, tanyabéli,
többé már nem városi Bailey.

Mert boldog, ki jámborul heverhet
valami nagy, jó hatalom mellett.
S te jámbor vagy, bár olykor asszonykád
bosszújára megrablod a konyhát.
S vendégeinkre ugrálsz, nekik
ez nem jó multság ám Bailey!

Elcsavarogsz néha messze innen,
el is tévedsz kóbor mezeinkben;
avagy titkos kalandjaid vannak.
Ág tép, gonosz ebek rád rohannak,
zápor is lep...mindenki úgy véli,
minek szöktél el te Bailey?!

Visszajössz, mert ugyan hova mennél?
Tán hol rengeteget ehetnél?
Szimatokból ezer láthatatlan
ösvény vezet téged mindenhol
hívebben, mint bennünket bármi égi
jel, minden ösvény ide vezet, Bailey!

Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kízódnak látszik:
de te bízol benne, így elnézi,
mikor rossz vagy, megver, de szeret Bailey!

Óh, bár ahogy te pihensz lábamnál,
bizalommal tudnék én is Annál
megpihenni, aki engem megsegít,
hol csak megrémít, hol jobban bátorít.
Nincs okod hát semmiképpen félni,
megvédsz minket s mi téged, Bailey.

Szentlászló, 2024. szeptember

Jakab Boglárka: Születésnapomra?!

Tizennégy éves lettem én –
mi jöhet vajon most elém?
Lehet
ezer

ajándék, melyre várok még,
valahogy semmi sem elég...
Ajajj,
hajajj!

Tizennégy évem elszelelt
rengeteg napom unalmasan telt.
Az ám,
hazám!

Lehettem volna vidámabb,
ez az élet nem csak bánat,
végre
értem...

De nem voltam, mert egyetlen
dolog hiányzott kegyetlen.
Tömeg?
Jöhet!

Mégis a valóság nyersen ért,
hirtelen toppant be elém,
vettem
észre.

Egész világ ellenem!
Vagy csak a saját szellemem?
Nem ér!
Elég!

„Ön amíg szóból értek én
nem megy sehova e féltéken” –
hallom,
sajnos.

Ha örül valaki (sorsunk ily komorú)
hogyan valaki más mindig szomorú.
Ez így
rémít!

Mégis egyszer minden jó lesz,
a múltat, s bánatot elfelejteni jobb lesz.
S várni
mást is...

Szentlászló, 2025. május vége felé

NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK**Simity Anna: Édes álmok**

Egy, kettő, hat, százhat, ezer. Az alig pislákoló fények lebomlanak, és csodálatos gyorsasággal alakulnak egy új világgá. Egy ház... jobban mondva kastély előtt állok. Jól ismerem, és semmit sem tudok róla. Az ajtó mögött színes labdák és színtelen gyerekek sokasága vár engem. Téged? Minket.

De nincs idő játszani. Céllal érkeztem. Mintha hirtelen megnőnék, amit persze nem veszek észre, mert soha nem éreztem magam kicsinek. Asszem. A gyerekeket otthagya felmegyek a lépcsőn, a régi és színes csúszdákat kerülgetve. Biccentek az idegennek, aki időtlen idők óta a lépcső tetején áll, és sosem változik. Azt hiszem köszön, de régóta nem értek a nyelvén. Belépek balról az első ajtón.

A hangoknak nincs hangja, és mintha homályosan látnék, bár lehet, hogy csak eddig láttam túl élesen. A kis, zsúfolt szobában fullasztó parfüm és por illat terjeng. Arrébb rugdosok pár dobozt. Noha érzem, kényelmes lenne itt maradni, tudom, hogy ma dolgom van. Átmászok a kis, valószínűleg macskáknak vagy kutyáknak kitalált ajtón. Ember nem férhet át rajta. (Ami, ugyebár, jelenleg nem sokat számít.)

A szoba kisebb, zsúfoltabb, és sokkal sötétebb, mint az előző. Az én szobám.

Benyúlok egy összefirkált kartondobozba, és kivesszek egy levelet. Furcsa, ez új. Anélkül, hogy ránéznék, zsebre vágom, és elindulok a mező túloldalára. A hideg levegőben mintha úszni lehetne.

Megpróbálhatnám, de féltő, hogy elsüllyednék.

Sosem voltam jó úszó.

Az égen a Nap és a Hold méregetik egymást. A pletykák szerint régen imádták a másikat. Manapság mindig belekötnek egymásba. Nem hibáztatom őket: én is gyűlölném, ha évmillióig kéne hőt és fényt sugároznom, míg fel nem robbanok, csak hogy valami kis jelentéktelen kődarab az én fényemet lopja el és tükrözze vissza-gondolom, és felnézek a Napra. A Nap visszanéz, de szerintem nem lát. A Hold biztos lát: a lelkemet nézegeti épp. Szerencse, hogy néma.

Te mire gondolsz? Betűket látsz, vagy engem? A világ is csak proton, elektron meg neutron, ugye? És mégis milyen egyedülállóan gyönyörű. (?)

Na jó, téged nem zavarlak. Mint mondtam, fontos ügyet intézek.

Belépek az iskolába. Itt még sosem voltam, de azért tudom, hogy mi ez a hely. A barátaimmal az oldalamon bemegyek, és jobbra fordulok. Páran a tömegeből előre mennek, köztük egy jó haverunk is. Megállítjuk. Az egyik legjobb barátom, jelen helyzetben tehát a róla alkotott képem képzelt testre való kivételése elmondja neki, hogy neki nem kell arra mennie. Arra a fontosak mennek, akiket lelőnek. Mi nem vagyunk relevánsak. Ez sértő-mondja a haverunk, de azért velünk tart. Egy tornaterem tele van a földön sorokban ülő diákokkal. A hátsó sorban ülök. Egy katonatiszt berángat egy diákot. Ki akarja, hogy akasszuk fel? -ordítja. A többi gyerek néma

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
csendben ül. Először csak az első sor rakja fel a
kezét. Aztán a második. Aztán mind. Elgondolkoztat:
megéri-e élni, ha azt egy másik fél halála árán éred
el? Nem tesz ez parazitává?

Felállok és továbbmegyek. Ha túl sokat időzök egy
helyen, elmélyül alattam a talaj, és elvesztem a józan
eszem. (Vagy pont, hogy megtalálom: ebben a
helyzetben nehéz megmondani.)

Elhaladtam egy templom mellett. A nővérem
(vagyis a nővéremről alkotott kép öntudatos és
öntudatlan csomómentes nemlétező keveréke, de
ugye ezt már mondanom sem kell) megpróbált
megállítani. Itt már nem volt semmi az égen. Idő
nincs, és ha van, akkor is csak visszafelé halad(t?).

Átvágtam az erdőn: a talaj, a fák, a levegő, én
magam is-minden száraz volt. Szinte érzem ahogy
egyre közeledek. Egy kis faluba értem. Az égen
semmilyen fényt kibocsájtó vagy visszatükröző
égitest nem volt. Pedig már meg kellett volna
érkezniük. Csak az utcai lámpákból jövő sárgás fény
miatt láttam akármit is. Szinte a csontjaimban
éreztem mi a következő: a kutya.

Az egyik ház kertjéből egy óriási, fehér kutya
ugrik ki. Megáll, és lassan, morogva közelít.
Elrohanok, ő pedig ugatva rohan utánam. Az égből
gyűlölet és félelem esik. Belefolyik a szemembe, és
semmit sem látok. Elrohanok egy tavaszi, zöld, és
nagyon hangos erdő mellett. Egy óriási stádium
mellett. Át egy temetőn. Szinte már most véresek a
lábnyomaim, pedig meg sem harapott a dög. Még.

Egy ház előtt állok meg: az én házam. Túl mélyre
jöttem, de legalább az az izé ide nem tud követni. A
látásom kitisztul, és bemegyek a házba. A

1. évfolyam, 2. szám
legmélyebb helyre jöttem: nem ide akartam, de úgylis
ritkán járok erre. Megaztán, idő, mint a tenger.
(Feltételezve, hogy az idő és a tenger itt létezek,
ami, csak megjegyzem, közel sem biztos.)

A házban a szokásos jelenet vár: a szüleim tévét
néznek. Egy aranyból öntött ember bemegy a
szobámba, de ők észre se veszik. Követem az
idegent. A szobámban felemel az ágyamból. Persze
nem engem: őt. Egykor magamnak hívtam, de már
csak egy barát. Az idegent pár lökéssel eltűntetem.
(Úgy tűnik el, mint ahogy az eső nyomai a betonról.)

Segítesz? -kérdem a gyerektől, aki bólint, és egy
lila, áfonyaillatú filccel elkezd a falra rajzolgatni.
Míg ő alkot, van időm körülnézni: a levegő krémes
és kicsit mintha piszkos lenne. (Tudom, hogy nem
az: a régi dolgokat elsötétítheti az idő. Szerencsére,
ez sosem zavart.)

A falon egy kerek lyuk van. Sosem fogom
megérteni, hogy csinálhat ilyesmiket... Bár
valamennyire nyugtat, hogy ő sem ért engem.
Köszönöm-mondom, és odaadom neki a fizetségét:
egy kis kavicsot, ami a zsebemben volt. (Szerencsére
a kavicsokat mindketten szeretjük.)

Átugrok majd a lyukon, aztán megérkezek: senki
és semmi nem lesz ott. Üreset fogok hallani, szagolni
és tapintani. Lerakom majd a papírdarabot a földre,
ezer másik mellé. Mindegyik egy kis sikert jelent:
egy bizonyítványt az öntudatra.

Azt egyébként nem tudom mi áll bennük pontosan.
Szavak lehetnek, mint ezek. Vagy pont, hogy rajzok:
akármi is, azok tartják fenn ezt a helyet. 'Élmények',
ha formálisan akarjuk meghatározni.

Egyébként nincs tovább. Bármilyen kényelmes, sajnos nem maradhatok örökké az öntudatlan érzések ködös világában, se az ismerős betűk között. Fel kell néznem, és talán ki kell nyitnom a szemem.

Hogy ki szerint? Hát szerintem. Karakterfejlődés, ugye?

Persze ráérek. Egy, kettő, hat, százhat...

Khan Haroon: Kabát

Az ajtó felett ücsörgő csengő megszólal. Kinyitva a kopottas nyílászárót, belépek a bolt sűrűjébe. Soha nem szerettem ruhát vásárolni. Valahogy nem láttam meg benne azt a tüzet, mely elérve szívem fellángoltatta volna azt. Most is így van, üres tekintetem találkozása az eladóval éppen elég jelzésként hatott számára, kedvem felismerésében.

Baktatva végig a sorok közt, szemem jójózva pattog végig a fogasokon üldögélő ruházati cikkeken.

Valami tavaszias fazonú szettet mondott édesanyám, ő is tanácsolta a picit, igencsak eldugott boltot.

Elvileg itt találta meg a kedvenc blúzáát, hátha nekem is jut valami kincs...

Az üzlet végében lévő próbafülkék felé veszem az irányt. Kezemben két lenge póló pihen, miknek a rajtam felvetendő összképe még számomra is kérdésként hat. Elhúzza a függönyt, majd felvéve őket a bennem felmerülő kérdőjelekre bizonyos választ kapok. Borzalmasan állnak rajtam.

Kudarccal teli énem, visszaöltözve unalmas, hétköznapi megjelenésembe, visszahúzza a függönyt. A hely egészen megváltozott három percig tartó bent létem alatt. Az apró bolt falai még kisebbek lettek, és a sorok is máshogy néznek ki. Furcsa mód az eddig

némán hallgató ruhák fel-alá lépdelnek az egész épületben. Kijjebb lépve konstátálom, hogy emberi létnek a nyomát sem tudom felfedezni, csupán ezek az étellel teli divatcikkek cikáznak összevissza.

Elindulva ismét az érdekes üzletben, egy nyári inggel találkozom. A fehéres színű, vászon anyagú, félig összegombolt darab kérkedő mozdulatok közt szemez velem. Tetszik a szabása és a vele járó kacér megjelenés, de valahogy túlságosan idegennek érzem magamtól az önbizalomdús megjelenést. Kikerülve, hirtelen elkapja a kezem, majd agresszív mozdulatokkal próbál rákúszni karomra. A szorító ing modortalan megnyilvánulásának ellenkezése közben egy hatalmasat nyilall a vállam, majd egy erős mozdulattal arrébb lököm. Ellenkező mozdulataim közben véletlenül megtéptem a szép rongy egyik karját, és ezzel együtt a saját vállamat is.

Gyorsan tovább szaladva egy fekete, zsebes nadrág szegezi utamat. Hasonló a jelenlegi ruházatomhoz, de mit veszíthetek, ha felpróbálom? Belebújva érzem, hogy a derékből igen bő nadrág hosszú távon nem tudna kényelmes hatást kelteni bennem, folyamatosan lecsúszna. Ezt ő is érezte, mivel a tükörben való nézegetésem közben láttam, hogy a durván megkötött masni, melyet rászegeztem, eloldódik, és lassan kúszva elindul a lábamon lefelé. Visszavéve szokásos nadrágom rájövök, hogy miért is nincs ezen az egyetlen kívül más hasonlóm.

Átérve a sor másik felére, a sarokban meglátok egy összeesett ruhát. Bekecmeregve mellé, kicsit megtapogatom. Érintkezésünk pillanatában a dacos ruhadarab arcon csap. Orcámhoz nyúlva egy monoton „Áu” hagyja el számát nyugodt hangnemben. Rájöve, hogy bántó szándék nélkül

Térkép az Élethez – gyermekszervezők lapja
környékeztem meg, nagyokat hajlongva próbál
bocsánatot kérni tőlem. Felállva teljes szemszögéből
tudom megtekinteni a ruhát. Egy szörmekabát, mely
éjfékete színben pompázik. Gombjai közül hiányzik
pár, a szőr ujjai végén kissé tépettek. Lágy
mozdulattal próbálom felvenni, de hirtelen ismét
arcon csap a bűbajos palást. Értetlenkedve nézek a
nevetéstől rángatózó kabátra. Próbáltam én
gyöngéden, gyorsan, hirtelen, majd kicselezve
felpróbálni, de mindnek eredménye csupán egyre
vörösödő arcomon nyilvánult meg. A közeledő záróra
sietségében csupán elkaptam, majd rohanva
kiviharzottam az épületből.

Hazaérve édesanyám, mikor meglátta a kezemben
pihenő kabátot, egy szimpla, csalódott tekintettel
pillantott rám, majd megkérdezte a vörös árnyalat
okát arcomon. Elmondani neki, hogy a tenyerembe
fekvő dacos kabát okozta orcám lángpirosságát,
egyszerűen képtelenség lett volna. Gyorsan
beviharzottam szobámba, majd kiterítettem az
ágyamra az új szerzeményemet. Nézve őt, a
gondolat, hogy nyárra kabátot venni mennyire jó
ötlet, vetődött fel bennem. Vártam, hogy mikor fog
megmozdulni, de nem tett semmit. Félő énem
becsukott szemmel csúsztatta magára a kabátot.
Mikor éreztem, hogy teljességében rám került,
kinyitottam a szemem...

Soha nem értettem a divathoz, mégis ennek a
kabát rejtekében tökéletesen éreztem magam. Érezni,
ahogy ujjhosszúsága tökéletesen csuklómig érve
átöleli azt, megnyugtató. A szörméből készült bunda
melegsége mintha egyenesen szívemig hatolt volna,
melegítette fel. Azt éreztem, hogy a meleg nyár
hőségében is ez a palást lesz egyetlen társam.
Őrütségnek hangzik tavasszal bélelt kabátot

1. évfolyam, 2. szám
felvenni, de mintha nélküle nem tudnék teljes lenni.
Mintha mindig is ezt a szörmekabátot akartam
volna...

Anyukám ismét nem hazudott. Találtam egy társat,
kinek jelenléte megszerettette velem azt a két dolgot,
melyet eddig sohase tudtam felfogni: a divatot és a
szerelmet...

Pintér Illangó: Egy novella

Bent ülök és gépelem a novellám. Ragyogóan süt
kint a nap, bent is túl meleg van. Anya főz. Öcsém
kint játszanak. De én írni akarok. No, belevágok a
tényleges novellaírásba!

*A nap csendesen tűzött az erdőre, csönd honolt,
túlzottan is túl nagy csönd. Valami feszültség
feszítette a levegőt, amikor...*

- Anyaaa! Baba elásta a homokozóba... a... a... a
mérőszalagot! - lihegi Öcsi.

- Mi van?! - kiált anya, miközben félrehúzza a
rántottát.

Ezt nekem is meg kell nézнем! Felpattanok és
kirohanok velük együtt. Baba megszeppenve áll,
Öcskös fulladozik a röhögéstől. Baba már nem is
annyira baba, kétéves múlt. Öcsi mutogatja, hogy
eltűnt, Baba mondta, elásta.

- Hol van? Hova ástad? - kérdezi anya.

- Ogya – mutat Baba oda, ahol nincs is ásásnyom.
Ásunk, ásunk, kaparunk, az egész homokozót
feltúrjuk: én, Anya, Baba, Öcsi és Öcskös is, aki
befejezte a hahotázást. Nem találjuk. Ertelik egy
félóra, amikor felnéznek:

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

1. évfolyam, 2. szám

- De hisz ott van a játékdömperben!

- Ó! - kiáltja mindenki.

Magamban mosolyogva sétáltam vissza folytatni a novellát.

...amikor villám hasítja szét a báránnyelűs eget, ami alatt nem sietett egy szarvas sem lábával recsegtetve a leveleket, egy madár sem fújt trillát, egy kiránduló sem kacagott fel és egy patak sem furulyázott a vízcseppekkel. Ekkor...

Csengetnek. A többiek a kertben vannak, így nem hallhatják. Kimegyek. A postás az, levelet hozott. Átveszem, visszamegyek. Még le sem ülök, amikor anya belép, megnézi, hogy kihűlt-e már eléggé az ebéd.

- Kajaaa! - kiáltja el magát. Mindenki szalad enni. Csészegombás-rántottás bulgur kínai öntettel, vadhagymával és vadmurokkal. Nagyon finom. Ebéd után én visszamegyek írni, anya elviszi aludni Babát.

...Ekkor az eső is eleredt és ezzel felszabadult az élet. Hatalmas kiáltás rázta meg az eget. Remeg a sötét, eltorlaszolt barlangban az állatok aprajánagyja használt ruhák és...

- Születik a kiskecske! - ordít eszeveszetten Öcskös. Felpattanok, majdnem leesik a laptop a kanapéról, amire rávágom. Futásnak eredek, szinte egyszerre érünk oda Anyával, Apával és Öcsivel. A nagy kiabálásra Baba is felsír, Anya már hozza is. Valóban! Éppen most pislog fel elsőnek a barna kisgida. Milyen édes! Ott állunk fél délután. Lenyalogatta már az anyukája! De ott még ragacsos egy kicsit! Most már nem! Felállt! Tesz egy lépést! Ni, most szopik! Ó, de mellé harap! Most sikerül!

Hogy pislog! Ám a kisgida, miután ezeket tette, elfáradt és hozzábújt anyukájához s rögvest álomba szenderült. Egy ideig figyeltük még csendes szuszogását, majd mindenki visszatért a dolgához. Néha-néha azért visszaszaladtunk, megcsodáljuk ismét aranybarna szőrét, picurka lábait, mélyfekete szemét, hosszú fülét.

Visszamegyek írni.

...és dióhéjak közt. A kiáltástól mind megrettentek. Nem értették, mi történik már megint?! Félelmükben a madarak fókáikra ültek, de nem túlzottan figyeltek arra, amit tettek, mert...

- Öcsi! Nem látsz az orrodtól?! Ráléptél a lábamra!
- kiáltom dühösen.

- Hihih! - szalad el. Ezt nem hagyhatom annyiban! Usgyi, utána, hopp, meg is van. Egy fülrántás, s mehet dolgára. Visszakullogok gépelni.

... mert valaki közeledett. A szarvasok összebújtak, de ők is remegtek. A vaddisznók a sarokba húzódtak. Az egész barlangban feszültség honolt, sőt...

Kicsit fázok. Rájövök, hogy a sparheltben a tűz kezd kialudni. Felállok, tenni akarok rá, de nincs bent fa. Kimegyek érte a tornácra. Felveszek egy marokkal, megrakom a parazsat. Ekkor jön be Anya karján egy nyaláb tüzelővel! Nem is kellett volna felállnom...

...s őt egy fura alak közeledett, ami igen bűzös szagot árasztott. Mindenki ismerte már ezt a szagot élő valóságában, teljesen. Az alak fura alak volt. Olyan... Igen, olyan volt, mint ő, mivel ő volt...

- Vacsoraaa! - kiáltja Anya a konyhából. Így elszaladt volna az idő? - Sajtkrém, házikenyér,

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
újhagyma, saláta, piskóta, mogyoróvaj! - folytatja
a csalogatást.

Már pattanok is fel. Nyam, hogy ez milyen finom!
Mind kedvenceim! Szerintem legalább egy órán át
falatozunk. Beszélgetünk, nevetünk. Vége van lassan
a napnak, de a közös bibliaolvasás után, még
lefekvés előtt folytathatom egy kicsit a novellám.

Lassan megyek a laptopphoz, még fülemben cseng
Öcskös vicce, Baba csacsogása, látom Öcsi huncut
vonásait. Leülök, felveszem a gépet, mint egy

1. évfolyam, 2. szám

lassított felvételben. Hol is tartottam? Ja, hogy ki is
volt az a rettegett alak? Jaj, ki is akart lenni? Fú,
fogalmam sincs, már teljesen kiment a fejemből!...

- A csudába! - mormolom és inkább lecsukom a
gépet és nemsokára a szemeimet is.

VÉGTELEN VERSEK

Gulyás Laura: Örök kín

Te, ki lelkem mélyére a fájdalmat vezetted,
Szívem tüzét lassan hamuvá égetted.
Fáradtan élek, boldogságról lemondva,
Pedig az élet örömét én is várom, igaz, sodródva.

Eljön az idő, hogy azt mondjam, feladtam,
A nyomás alatt végleg megszakadtam.
Szívem és lelkem évek óta széttört,
De nélküled az élet üres és megtört.

Hiányod és jelenléted egyszerre öl meg,
Máshol nevetni tudok, a világnak ezt adom meg.
De előtted eltűnik, nem mutatom,
Miért jó ez neked, nem értem, nem tudom.

Látsz te engem?
Tudom, hogy igen, de amit érzek, az neked idegen.
Soha senki nem érti meg, mi lakozik bennem,
Könnyeim csendben hullanak, szívemben csendben.

Láthatatlan könnyek mesélik fájdalmam,
Lelkem sikolt, de hallgatja bánatom.
Bárki is néz, mosolyt lát az arcomon,
De te soha nem fogod megérteni igaz bánatom.

Bergs Zsófia: Nemzetiségem

Bennem minden kavarodik.
Ha megkérdezik nemzetiségem,
indiai, mongol, héber,
ez a három tutifixe
benne van a génjeimben.
Ettől viszont eltekintek,
mert vannak eltévedt lelkek,
olyanok, kik igaz emberek,
de veszendőben lévő életek,
kinek, ha más nem, Isten segíthet.
Csakis Isten az, aki elítélhet.
Bennem már Isteni vér folyik,
isteni genetika lakozik.
Így már mindegy, mi van bennem,
mert helyem készül fent a Mennyben.
Ha ismét kérdik honnan jövök,
a származási helyem a fellegek fölött.

MEGÉLHETŐ MESÉK

Gyenes Szulamit: A Tókirályság megmentése

Egy kedves nyári nap, a Hold felszökött az égre és elbúcsúzott a Naptól, de nekem jó úriember módjára kalapot emelt, ezért kis ágyikómba térve készülődtem a lefekvéshez. Hozzá tartozott az esti szokásaimhoz, hogy egy réges-régi kézzel írott mesekönyvet olvastam, amit múlt héten nagytakarításnál találtunk Apával a padláson.

Különleges lényekről írt a könyv: óriásokról, törpékről, tündérekéről, de nagyon sajnáltam, hogy egy egész fejezet veszett el a könyvből, aminek csak a címe maradt meg: „Tókirályság megmentése”. Éppen a manók életéről olvastam, amikor az álom elnyomta a szemem. Pár óra múlva a fülem melletti zümmögésre lettem figyelmes. Bágyadtan integettem a kezemmel, hogy a legyet elhessegessem, de csak nem szűnt meg a hang. Felkapcsoltam a villanyt és nem akartam elhinni, amit láttam. Újra bebújtam a takaró alá és összeszorítottam a szemem, hogy megnézzem álmodok-e, még bele is csíptem a kezembe, hogy eldöntsem fantázia-e vagy valóság. Remegve húztam le magamról a paplant. Egy icike-picike kék szárnyú, zöld szoknyás tündér repült előttem és beszélt hozzám, de sajnos nem értettem mit mondott. Mikor magamhoz tértem csodálkozásomból, felfigyeltem rá, hogy két kis kezében egy nyakláncot cipel, amin egy gyönyörű vörös kő van. Szegénynek olyan nehéz volt, hogy többször is majdnem leejtette. Egy kicsit elgondolkoztam, de aztán gyorsan nyakamba kaptam az ékszert. Egyik hihetlenség ért a másik után,

hirtelen érteni kezdtem, amit a csöpp fiatal hölgy mondott:

- Kérlek, ne ijedj meg! Én valóban egy tündér vagyok és ezt nem álmodod. A nyakék, amit hordasz, egy ősi kristályt tartalmaz. Amelyik ember ezt viseli, az megérti a mi nyelvünket, ám csak azon működik-e varázstárgy, kinek a legnagyobb varázsereje van, csak még nem tud róla. Ha a kiválasztotthoz egyre közelebb viszik a nyakláncot, egyre jobban fényesedni kezd. Így találtam rád. Én Aqua Mediocris vagyok. Hosszú utat tettem meg, hogy a segítségedet kérjem. Az országomban, Tókirályságban súlyos veszély van. Sok-sok ezer évvel ezelőtt az emberek és a varázslények együtt éltek, de az emberek túl kapzsik lettek és kihasználták a különleges képességeinket, így kénytelenek voltunk egy új környezetet teremteni magunknak, bűbájjal. Egy mindentől elzárt galaxisban élünk már nagyon régóta, de a varázslat sem elég ahhoz, hogy meghazudtolja a gyökereket, így kénytelenek voltunk egy kis darabot itthagyni Föld legmélyebb zugában. El van rejtve egy varázskő, ami a mi világunkat élteni. Egy gonosz boszorkány elakarta lopni, hogy Tókirályság népét uralhassa, de idejében sikerült elfognunk és most egy sötét cellában tölti büntetését. Nagyon örültünk neki, hogy megakadályoztuk a rablást, de a boszorka haragból, az utolsó erejével elvarázsolt egy legényt madárrá és a királyságba repítette őt. A póru járta fiú most csak ül egy fa ágán, szomorúakat dalol és annyira sír, hogy a könnyeivel eláztatja az

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
otthonomat. A nyaklánc szerint, neked van a leg hatalmasabb erőd, így csak te segíthetsz megtörni az átkot. Ugye, velem tartasz és megmented a földi embert?

Hezitáltam pár percet összezavarodottságomban, de végül így szóltam:

- Én, én... Segítenék, de nem tudom milyen képesség van bennem. Hogy tudnék így a rendelkezésedre állni?

- Az erő ott rejlik benned. Ez egy kis kapu, ami arra vár, hogy a kulcsot megkeresd. A zár nyitját nem biztos, hogy egy rég fel nem nyitott szekrényben találod meg. Lehet, hogy egy bölcs döntés lesz az, ami célul szolgál számodra - válaszolt nagy tudásúan a tündér.

Ekkor a kristályon különös versike jelent meg:

*„Engem csak az hordhat,
Kinek varázsereje nagy,
Hatalmasabb, mint a tenger,
Szívében ott lüktet a jel.”*

- Megyek – mondtam.

A tündér aranyport szórt a levegőbe, nem pislogtam kettőt és már Tókirályságban találtam magam. Végig tapogattam a kezemet és a lábamat. Minden rendben volt, csak olyan picike lettem, mint Mediocris. Körülnéztem. Egy gyönyörű szigeten álltunk. A föld tele volt virágokkal és olyan lényekkel, amiket soha nem láttam.

- Ez micsoda? - kérdeztem a tündért és rámutattam egy érdekes bogárra.

- Ő itt a csónakbogár. Igen jámbor állat. Őt használjuk vízi közlekedésre. A háta olyan, mint egy kehely, amibe belecsücsülünk és a lábával evezni is tud. Sokan tartják háziállatként itt nálunk - válaszolt

1. évfolyam, 2. szám
Mediocris. Megsimogattam az érdekes állatot és úgy tűnt, tetszett neki.

- Kedvel téged. Szükségünk is lesz rá. Nézd, egyre emelkedik a Madárfiú könnyeitől a vízszint, lassan az egész királyságot beteríti. Sietnünk kell. A feladatunk, hogy a gyógyító forrás vizéből öntsünk ebbe a fiolába. Az említett kristályvíz nagyon különleges. Egyedül ez képes megtörni a gonosz átkot, azonban a királyság egyetlen sárkánya rejtőzik a forrás barlangjában. Ha megtudja, hogy ott vagyunk, annak nem lesz jó vége. Bár egyszerűbb dolgunk lenne... Könnyen hibázhatunk, hiszen a forrást elvarázsolt Harangvirág Erdő borítja és hacsak a szárát megérinti egy fuvallat, csengeni-bongani kezd az egész szíromkehely. Nem késlekedhetünk!

Útnak indultunk. A csónakbogár hűségesen követett minket. Amikor elérkeztünk a szigetszélére, kis barátunk tudta, mi a dolga, a vízbe ugorva jelezte, ráülhetünk a hátára, készen áll a kalandra. Mediocris egyik lábát a csónakbogár orrára helyezte. Látszott, ahogy a tekintete a távolba mered az úticélunk felé. Egy pillanatra elgondolkodóan lehajtotta a fejét, szemét lesütötte, kikíváncozott belőle mondanivalója:

- Mindig észak felé kell tartanunk. Pár óra múlva elérünk a Harangvirág Erdőhöz. Ahhoz, hogy ne csapjunk zajt a lehető leghalványabban, de legbiztonságosabban kell mennünk. Itt nem rólunk van szó. Egy egész királyság életét menthetjük meg vagy veszíthetjük el. Te ember vagy, nem tudom számít-e neked a mi életünk, a népünk élete, de kérlek, gondolj arra, hogyha másokon segítesz, a lelkednek adsz ajándékot. Nem mondom, hogy nem kell fizetned a tetteidért vagy azokért a döntésekért, amik rád várnak. Nem mondom, hogy könnyű lesz,

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
de az élet mindig visszaadja azt, ami jár. Jöjj hát,
nagy út és mi megtesszük a lehetetlent, mert hiszünk
a csodákban.

Nem tudtam mondani semmit, csak elmerültem a
gondolataimban. Tudtam, hogy *Mediocris*nak igaza
van. Néha azt az utat kell választanunk, amitől
félünk, mert valójában abban van a szabadságunk
kulcsa és most nem csak az én szabadságomról volt
szó, hanem ezer meg ezer varázslényéről és
Madárfiúéről. A tenger hullámainak lágy csapódása
összemosódott a Madárfiú szomorú dalával... Milyen
rossz lehet neki. A legszörnyűbb, hogy elveszett a
reménye, hogy újra otthon lehet egyszer. Lefeküdtem
a hajóban, erőt gyűjtöttem a rám váró kalandra.
Bámultam a messzeségbe. Itt az ég nem kék volt,
hanem sok-sok színben pompázott. Hiába volt
nappal, a csillagok mégis ragyogtak. Biztos, azért
varázsolták ilyenné, hogy olyan legyen, mint egy
nagy szivárvány csillámporral megszórva. Egy kicsit
elmosolyodtam, mert ha valami szépet lát az ember,
azt nem tagadhatja meg. Múltak a percek... A víz
egyre sekélyebb lett. Ahogy egyre közelebb értünk,
láttam, hogy a harangvirágok meglehetősen nagyok.
Persze én picike lettem, mint egy tündér, de egymás
hegyén hátán, úgy tornyosultak a magas növények,
mint sok-sok zsúfolt felhőkarcoló egy nagyvárosban.

Mediocris kezét a vállamra tette, majd így
suttogott:

- Itt nem repülhetek, mert a szárnycsapás szellője
megkonganatja a harangvirágok szirmait. Neked fel
kell másznod a hegy tetejére, mert csak a legtisztább
kristályvíz képes feloldani a gonosz varázslatot.
Mikor itt lenn csordogál, már mindenféle hordalék
belekerül. A legtisztább víz, a forrás tetejéről folyik,
közvetlen a sárkány barlangja mellett. Én itt várok
Megélhető mesék

1. évfolyam, 2. szám

rád, hogyha szörnyű esetben szükség lenne
varázserőmre a sárkány ellen, akkor ne számítson a
tündér támadásra. Itt, a nagy virágok alatt, biztos
nem lát meg, de én majd figyellek és tekintetemmel
óvok minden lépésedet. Járj szerencsével!

- Mindent meg fogok tenni, ígérem -válaszoltam
elszántan.

Eközben ismét különös dolog jelen meg a kristály
nyakláncon:

„Nem találja még erejét,

De megtesz mindent, ez erény.

Nehéz út az ismeretlen,

De vár rá, mit eddig nem sejt.”

Megsimogattam a nyakéket és a felirat eltűnt róla,
majd *Mediocris*ra néztem.

- Ideje indulni –biccentettem fejemmel és
megtettem az első lépést.

Csak mentem és mentem, eddig minden jól haladt.
Egyik láb a másik után. A levegőt nagyon lassan
vettem. Amikor az egyik lábamat letettem, kifűjtam,
amikor a másikkal léptem, beszívtam a levegőt. Nem
kalandozhattak el a gondolataim, de egy pillanatra
elmerengtem, milyen csengő-bongó élet lehetett itt.
Gyermek tündérek és törpék csiklandozhatták a
harangvirágok szárait, hogy gyönyörű muzsikájukkal
megörvendeztessenek minden szívet, de nekem nem
szabadott ezt most kipróbálnom vagy rá gondolom.
Milyen érdekes, ami eddig nimfák dalához lehetett
hasonló, az most halálos fegyver számomra. Még egy
lépés, csak még egy. Lassan-lassan elérkeztem a
hegyhez. Óvatosan megfogtam a magasságban
hozzám testhezálló követ a kezemmel, mint az
artista, oly puhasággal próbáltam mászni egyre fel.
Minden mozzanat nagy megfontoltságot igényelt. A
sziklák csillogtak a napfényben. Máskor ebben
gyönyörködtem volna, de most kezemmel eltakartam

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
a csillogást és a mászásra koncentráltam. Már csak pár méter volt hátra a forrástól, de ekkor megcsúszott a lábam és zuhanni kezdtem.

- Segítség! Segítség! -kiáltottam gondolkodás nélkül

A Harangvirág Erdő dalolt és a visszhangtól egyre több és több szírom kezdett nótába, ám a nagy zenebonát a sárkány vad üvöltése zavarta fel. Minden reményt elvesztettem, csupán egy pillanat alatt. Hirtelen valami megragadta a vállam. Azt hittem, hogy a sárkány az, ezért heves kapálózásba kezdtem, azonban az a valami, ami elkapott, nehézkesen feljebb emelt és lerakott a sárkány barlangjának bejáratánál. Ekkor láttam, hogy a Madárfíú az, aki megmentett a zuhanástól. A sárkány repülni próbált, de nem tudott. Úgy gondoltam, hogy Mediocris varázslata volt. Én ijedségemben már szaladtam is a forráshoz, hogy minél hamarabb leérjek a hegyről, de a sárkány megszólított:

- Várj!

Nem tudom honnan, de volt egy olyan érzésem, hogy maradnom kell. A fejemet szép lassan visszafordítottam a nagy szárnyas lény irányába és a két szemébe néztem.

- Nem foglak bántani, kérlek higgy nekem! Sok ezer éve, amikor a varázslat és az emberek világa egy volt, az összes testvéremet háborúban kiirtották a földiek.

Már csak én maradtam, ám egy gonosz varázsló, 4000 éves álmot bocsátott a szememre és elterjesztette az egész világon, hogy a sárkányok rosszak és sötétlelkű dolgokat tesznek. Amikor felébredtem a hosszú álomból, ide száműztek a varázslények és azóta a magány üldöz. Mindenki fél

1. évfolyam, 2. szám

tőlem, pedig én soha nem tettem semmi rosszat - öntötte ki szívét a sárkány.

- A szemed olyan tiszta, hogyha nem hinnék neked, magamnak hazudnék. Amint lemásztam a hegyről, elmondom a tündérnek, hogy engedjen el a varázslatból, de addig ne repülj ki, amíg nem szólok a királynak az érdekedben, nehogy gond legyen - válaszoltam és átöleltem a sárkány hatalmas fejét.

Gyorsan merítettem a forrásvízből. A Madárfíú amint látta, hogy a fiola tele, odarepült hozzám. Felszálltam a hátára. Lerepített a Harangvirág Erdőhöz. Ráöntöttem a gyógyforrás vizét és egy olyan gyönyörű fiú lett belőle, hogy azonnal bele szerettem. Mediocris visszavarázsolta minket a Földre. Otthon kinyitottam a kedvenc könyvemet és láttam, hogy a kiesett oldalak helyén az én történetem áll. Magamhoz szorítottam a könyvet és a piros kristályos nyakláncnak, - amit semmi pénzért nem vettem volna le - odasúgtam, hogy köszönöm. Pár héttel később újra eljött hozzám este a tündér és elmondta, hogy a sárkány már szabad és ismét cseng-bong a Harangvirág Erdő. Most jöttem csak rá, hogy a varázserőm nem más volt, mint a bátorság és a szeretet, a küzdelem, mely megérte gyümölcsét. Ma éjjel, hozzád is ellátogat Mediocris és elhív egy kalandra. Azt üzeni, légy bátor vagy tán nem hiszel a csodákban?

Tudod, mit mondok? Mi, gyerekek hiszünk a csodákban, mert meg vagyunk győződve róla, hogy a csodák, a hitből fakadnak, és tudjuk, hogy ha nem hiszünk, soha nem élünk át csodát. Bízni és hinni abban, ami szép és ami tiszta. A bátorságban, a reményben és a szeretetben. Ez az egyetlen, de örök csoda, kerek- világon.

VÉGTÉLEN VERSEK

Fejes Csenge: Zsebre teszem

Sötét virágok, fekete csokra,
Fekete ajkak, véres csókja,
Véres szívek, szomorú éhsége,
Szomorú keblek, fájó menedéke,
Nyújtsd felém fázó kezed,
Ha más nem, majd én zsebre teszem.

Gulyás Laura: Ha itt lennél...

Ha itt lennél, csak egyszer is,
talán nem fájna ennyire így.
Nem bújnék el a nap elől,
ha karod védene két felől.

Ha látnád, amit más nem ért,
a hangtalan, belső beszéd.
A szememben a nyár maradt,
de bennem már rég fagyott a part.

Ha itt lennél, s nem kép csupán,
hanem egy csendes délután,
hol nem számít a múlt, se súly,
csak az, hogy vagy — s a szív kigyúl.

Nem ismerlek, mégis te vagy
a békém, ha a világ szakad.
Nem film, nem álom — valami
sokkal mélyebb, mit bárki valaha hitt.

Jakab Boglárka: Rend

Rendet rakni fontos.
Rendet rakni folyton.
Rendet tenni fent és lent.
Rendet tenni kint és bent.

De ki fog rendet tenni ott,
hol senki semmit nem hallott?
Ki teszi rendbe az álmaim?
Ki fogja nekem megmondani?
Ha én sem tudom már, mit akarok?
Rendetlenek a gondolatok.

Ki tesz rendet az agyamban,
hogy tudjak aludni az ágyamban?
Rendet rakni ki fog a szívemben,
hogy egyszer tudjak dönteni az életben?

Rendet én tudok csak tenni,
helyettem más nem fog rendezkedni.
Lehet nem én csináltam a rendetlenséget,
mégsem találok sehol ellenséget.
Kupikészítéshez boldogság is elég,
aztán otthagyni e kupi közepén.

Sikerül valaha befejezni a rendet?
Mikor gondolataimban végre csend lesz?
Szívemben is végre rendet tenni.
És e rendben boldognak lenni.

NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK**Khan Haroon: Heidomosz**

Kezdetben minden tiszta volt. A teret két folyó lágy kanyargása töltötte be, miknek eredése és végpontja ugyanoda kötött ki. A vizük tartalma elővilágtól idegen, jelentéstől teli volt. Éltek a folyamok. Léhisz és Élten nevet viselve léteztek a konstanságban.

Gyermekük nem született, mindig is jelen volt velük, ki csónakában sodródott az Éltenen. Heidomosz, a végtelen hajós, igenis élt. Az Élten folyó halhatatlansággal szolgálta, ahogy csónakja repedései közt beszivárogyva testébe fiatalította őt.

Heidomosz ténylegesen élt, viszont hiányzott belőle valami. Elméje összetettebb volt, mint bármely filozófus gondolatorkánja. Tudni akart, és nem csupán sodródni az étellel. Mindig is vadítónak találta anyja, a Léhisz vizét. Valahogy látott benne megoldást, válaszokat kérdéseire, mégis átjutást nem talált sehhol se. A két folyékony út ágazásba nem futott, nem szerették annyira egymást, hogy összefonódjanak. Mindketten más törvényeket szabtak ki, mégis tudták, egymás nélkül nem tudnának élni.

Heidomosz hosszas sodródása közben észrevett egy pontot az Éltenen, hol pusztá karnyújtásnyira helyezkedett el a Léhisz partja. Tudta, mit tenni fog, helytelen, mégis, mikor a tutajában fekvő favödörrel elkezdte elmerni a határt a két végtelenség közt, felszabadultság, kíváncsiság lángja lobbant tudata síkjában. Minden egyes vödör homokkal, mi csónakjában landolt, érezte, hogy az eddigi élete nem is igazán volt életnek nevezhető. Ahogy a Léhisz vízének cseppjei lassanként behatoltak csónakjának

repedéseibe, keveredni próbáltak az Éltennel.

Heidomoszban megjelent a lélek aprányi pora, egy mag elültetődött, melynek táptalajához szükséges víz még nem volt kész. Heidomosz tudta, hogy folytatnia kell az ásást, hirtelen viszont a két folyó vize hullámozni kezdett.

Hatalmas vízoszlopok kerekedtek csónakja felé, mit hurrikánok erejével megtűzdelte szellőkés követett. Megharagudtak rá a folyamok, véget akartak vetni saját gyermeküknek. Heidomosz, most már a tudás birtokában, még egy utolsót mert a partválasztóból, majd csónakjából a víz habjai közé esett. Kapálózott, levegőért kapkodott a hajós, viszont egy nagyobb hullám eltaszította, majd a víz mélyére küldte. Heidomosz többé már nem volt halhatatlan, terve sikerrel járt, mivel az Élten és a Léhisz vize egybeolvadni kezdett. Egy utolsót tekintett még a víztükör alól szülei szerelmére, majd becsukva szemét eltávozott az eddig ismeretlen halálba...

Semmi sem tiszta már. Létrejött egy végtelen óceán, melyben rendezetlenül fekszenek a lét darabkái. Heidomoszt nevezhetjük az első embernek a világon. Azóta is az ő mintájára szednek vizet az új tengerből, miben a lélek tulajdonságaiból és az életből véletlenszerűen egy vödörnyit mernek, majd beleöntik egy testbe. A vödör tartalma véletlenszerű. Valaki többet kap a Léhisz foltjaiból, de kevesebbet az Élten maradványaiból, vagy ennek a teljes ellentétével áldják meg.

Zsenik, tudósok, világunkat megváltoztató figurák mind olyan részből lettek merve, hol a tudás jobban

Térkép az Élethez – gyermekszervezők lapja
él a vízben. A szerelem sem véletlenszerű történés:
két ember, hasonló területből merve, sokkalta
nagyobb kapcsolódást bír kiépíteni egymással,
mintha lelkük messzebbi lenne.

A halál csakúgy Heidomosz sorsát idézi. Az élet
végén, visszadobva a testet az óceánba, lebegni kezd.
A víz, melyet belé öntöttek, lassan szivárogni indul
vissza a tengerbe, minek hatására süllyedni kezd az
ember, míg teljesen kiürül. A végállapot: üresség.
Mindent visszaadtunk már az életóceánjának. Most
már ideje csak süllyedni, egyre mélyebbre menni,
hogy újra találkozhasson a test azzal az első
emberrel, kinek bátorsága teremtette a mi életünket...

Fejes Csenge: Csak egészség legyen

Már éppen csak a kórtermek ajtaján kiszűrődő apró
fénycseppek világították be az Idegsebészeti Klinika
kihalt folyosóját. Néha egy-egy rollátor nyikorgó
kerekei hallatszottak, amikor egy beteg a WC felé
vette az irányt, vagy csak az ápolók tompa léptei,
amint kimerülve a kórtermeket járták egy pelenka
csere vagy egy újabb lejárt infúzió miatt.

Az egyik hozzánk is benézett és bár még ébren
voltam alvást színlelve merengtem az úton, ami idáig
vezetett. Azon a baleseten, ami megfosztott a
gyermeki tudatlanságtól és az ezt követő három és fél
éven, ami túltömte a batyumat, minek súlya alatt
egyre összébb görnyedtem.

A szobatársam elaludt a könyve felett – hatott az
altató – én nem kértem. Az ápoló leoltotta a villanyt a
szobánkban és némán tovább állt. Hirtelen
megrezsent a telefonom, de kicsiny fénye azon
nyomban elveszett a kórterem nyomasztó légterében.

1. évfolyam, 2. szám

Fáradt voltam, pedig egész nap nem csináltam
semmit, csak idegesen jártam a kórházat, hogy
megtudjam hova száműzött a sors. Feltérképeztem a
terepet. Egy egész érdekes kis sziget: szenvedők
zátonya, nyomorultak öble... Én ide kerültem.
Holnap műtenek. Elnyomott a fáradtság. Az a
fáradtság, ami évek óta emésztette megkopott lelkem.
Hová tűnt a gondtalan gyermek?

Az emlékek szinte ostrom alá vették kimerült
valómat. Félálomban forgolódva szembe került
velem az a kis szőke, égszínkéék szemű lányka, kinek
ruháját ezer folt tarkította. Néhol el-el is szakadt,
pedig megmondták neki, hogy ne menjek az akácfák
közé. Majd láttam ezt a lánykát horgászbottal a
kezében, csurom vizes nadrággal a gátnál. Láttam,
ahogy pitypangot fúj a szomszéd kislánnyal. Láttam
őt futkározni a sáros avarban és láttam őt répát szűrni
hóembere arcába.

Ahogy peregtek szemem előtt emlékeim, egy apró
mozzanatra lettem figyelmes a saját
léleklabirintusom egy eldugott zugában. Ez a kislány
nem ereszt. Fogságban tart. Addig kergetett, még
vissza nem léptem az ő helyébe. Egy júliusi késő
délutánon az utcánkba kóricáltam. Az aszfaltkrétával
szinte beszíneztem az egész utcát – nem volt nehéz,
mert zsákutca volt pár házzal. Egy versenypályát
készítettem, hogy majd kihozzam a rollerem és azon
„száguldozzam”.

Hangosan kacagtam, megült a síkságban vékony
hangom. Már sötétedett, mikor hosszú szőke hajam
kisöpörve arcomból megláttam a szomszéd nénit.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

1. évfolyam, 2. szám

Egy mankóra támaszkodva mosolygott rám kapualjából. Megörülve neki a rolleromat eldobva hozzá rohantam.

- Szia, Marika néni! – köszöntem az idős hölgynek, akit a nagymamámnak tekintettem.

- Szia, szia! – mondta az asszony – Mit csinálsz Zselyke? – kérdezte tőlem.

- Rollerezek. Megnézed a versenypályát, amit készítettem?

Az asszony csak bólintott és kimért, fájó léptekkel végig sétált velem az utcán. Feldagadt lábai láthatóan fájtak neki, de minden egyes felrajzolt csíkot megnézett velem. A „túra” végén behívott magához és adott egy csésze teát keksszel és mint mindig, a falon lévő képekről kérdeztem. Bár már kívülről fűjtam a képekhez kapcsolódó történeteket, boldogan hallgattam újra őket. De Marika néni egyszeriben elnémult. Minden előzmény nélkül felpolcolt lábait kezdte masszírozni.

- Minden rendben Marika néni? Segíthetek? – kérdeztem tőle, mire ő, mint a legjobb pótnagymama bölcsen nézett rám.

- Csak egészség legyen! – nem mondott többet és csak pár másodperc után folytatta a kedvenc képünkhöz fűződő élményeit.

Én nem igazán értettem kislányként, miért csak ennyit mondott, de elfogadva a választ izgatottan hallgattam tovább a sokatélt asszonyt.

~

Hajnal volt már. Felverték minket a nővérek. Vérnyomást mértek, majd elmentek. Helyükre a takarítók léptek, ablakot nyitottak és felmostak. Alig pár perc múlva már nyüzsgött a kórház, de én még mindig csak Marika néni hangját hallottam a fülemben csengve: Csak egészség legyen!

Könny szökött szemembe mikor megértettem a szőke kislányt, hogy miért nem eresztette el a kezem addig, még ehhez a rejtett emlékhez nem értem. Itt megértettem három és fél év betegség és szenvedés után, egy gerincműtét előtt a klinikán, hogy Marika néni összefoglalta az élet csúfságát és szépségét ugyanazzal az egy mondattal.

- Nos Zselyke, készen áll a műtétre? – lépett be hozzám az orvosom.

- Csak egészség legyen! – feleltem mosolyogva.

VÉGTELEN VERSEK

Gyenes Szulamit: Az Én világom

Ott sütött a Nap a nyári ligetben,
A tiszta tó tükrét nyugodtan figyeltem.
És lassan-lassan mindent megértettem.
Nem ér el ide az autók hangos zaja,

S nem hiányzik a dohányfüstös busz szaga.
Kell-e több, egy rigó madár dalánál?
A csillagos égnek fényes játékánál?
A levegőnek zamatos illatánál?

Normátlan (?) novellák, Végtelen versek

Nem vágytam másra, csak mindent elfeledni.
A hullámzó rejtett tóban megferedni.

Bár megoszthatnám boldogságom,
Messzire juttatnám harsány kiáltásom.
És mindez nagyon akarja maradásom.
Mégis vissza kell térnem, vár a teendőm.
Addig is ne felejs el kicsinyke erdőm.

~ 29 ~

Miglódi Noel: Hova menjünk nyaralni?

Hova menjünk nyaralni? Ez ám a kérdés!
Nekünk, gyerekeknek kéne eldönteni? Fura érzés...
Még ha rá is vágnám: Florida!
Hogyan jutunk el oda?

Vagy menjünk egy lakatlan szigetre?
A mi TITANIC-unk oda vetne?
Vagy menjünk el Dániába?
A Legók nagy hazájába?

Vagy mondanám, hogy: Málta!
Ott kókuszgolyót ennénk csokiba mártva?
Vagy legyen Német?
És a fociban nyernénk pár érmet?

És mi van akkor, ha Olaszba mennénk,
És mi is pizzát ennénk, és rá parmezánt tennénk,
Sajtboltba mennénk, finom mozzarella-t vennénk,
És a kenyérre mascarpone-t kennénk!

Vagy maradjunk itthon, és fagyizzunk,
És mindennap pizzériában talizzunk?
Ez is szuper ötlet,
Mindennap játszunk többet!

Gulyás Laura: Amit nem látsz...

Tudod a nevem, de nem a múltam,
nem láttad, hányszor álltam a porban.
Nem tudod, hány könny folyt le csendben,
hányszor remegtem éjjel a rendben.

Látod a mosolyt, de nem a sebet,
a nevetés mögött mély tüzeket.
Nem kérdezed, honnan jött a fal,
amit építettem magam köré valahol.

Tudod, ki vagyok – de csak a nevem,
nem látod, amit rejtek itt legbelül benn.
Nem ismeresz engem, csak, amit mutatok,
pedig belül néha darabokra vagyok.

És mégis állok, nem adom fel,
mert minden sebem egy újabb jel.
Ha egyszer mesélnék... másként néznél rám,
de te csak a nevem tudod – és sétálsz tovább.

Gyenes Szulamit: Vágyálom

Mindig csak karácsonykor szeretünk?
Az emberekért valami jót csak akkor tehetünk?
Ajándékok tömkelege, vajon szívből adjuk-e?
Hosszú órákat álltunk érte sorba,
bárcsak az Angyal hozta volna.

Vajon hogyan kéne igazán szeretni?
A koldusok tenyerébe kenyeret, meleg ruhát adni.
Adni azt tiszta szívből, őszintén mosolyogni, az ellenséggel kedvesen kibékülni.

A nem költöző madarat megetetni.
A templom perselyébe bankót rakni.
Ha nincs mit adnod, hát osszad a szeretetet!
Erről álmodom gyermeki szívemmel!

Remélem, így lesz majd örökre,
hirdesse ezt versem mindörökre.

NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK

Khan Haroon: A következő megálló

– Sajnálom...

A reggel harmatja megállt az ablakpárkányon. A síri csöndet a házban csupán a becsapongó szél ablaklökdösése zavarja meg. Kinyitom csipás szemem, majd körbenézek a szobában. Megállt fali óra, kinyitott ablak, plafonon lógó lámpa, eldőlt szék. A sűrke látványban felkapom tegnapi viseletem, majd kilépek a konyhába. A csöpögő csap cseppjei megfagyva pihennek a mosatlan tányérokon, meglocsolatlan virágok hervadtan bámulják a parkettát. Az üres élettérben reflexszerűen kapom fel kabátom, majd táskával a hátamon indulok a buszmegállóba.

Hideg a levegő. Szorító érzés a nyakam körül nem látszik megszűnni. Mélyeket lélegezve a mérgező dohányfüsttel teli levegőbe, nem segít enyhíteni a fájdalmat. Csupán egy járat jár a reggeli órákban. **0511- Tű/_világ.** Értelmetlen megérteni... Kihűlt tekintetem találkozik a szemközti parkban álló szoborral. Nem szólok egy szót se, csak nézem. Hátha egyszer talán ő is észrevesz engem. Érkezik a busz. Szokásos kéksége elhalványulni látszik ködös látásomon keresztül. Fellépve leülök a szabad helyek egyikére. A korai idő ellenére sokan vannak a járművön. Az ínyemre elhelyezett snüssz párna bódító hatásától várom a színeket világomba, mégis csupán csak csíp. Ez se ment már meg...

Fejhallgatóm dallamain átnézve kizárom a gondolatokat. Bámulom a tömeget. Fiatalok, csak úgy, mint én. Csupán a buszsofőr személyének

életkora a kérdés. Fekete csuklyáján átlátni lehetetlen, kortalannak látszik. A nyugodt hangulatban érezhető egyfajta zaklatott erő. Senki se látja, mégis köztünk ül ő is. Furcsa mód sebesek utastársaim, mind különféle kép. Alkarokon összevert seb, deformált testek, nyakak körüli sötétség, tudatmódosult alakok. Úticéljuk ismeretlen, kezdem én is elfelejteni, miért vagyok itt. Mintha ennek így kellett volna lennie...

Ahogy hagyom el gyerekkori városom, a fejem egyre könnyebbé válik. Leesnek az emlékek békjói, eltűnnek. Pofon a gyerek arcon, üres ígéretek a megoldásért apám szájából, meggondolatlan tettek, mik már csak a múlt bőrén maradnak beforratlan sebként. Felszabadít a felejtés. Mintha a tegnap már csak egy jelentéktelen szóvá foszlott volna szét. Nézve a busz óráját, a számok szépen lassan eltűnnek. Értelmetlen a definíciója úgyis, nincs rá szükség ott, hová tartok...

Az iskolám mellett halad el a busz. Átnézve a hosszú utcán megpillantom a helyet, mi régen a lehetőségek teremtőjeként szolgált, már csak elpusztított rom. Szerettem ide járni, valahogy adott egy célt. Mindent biztosított, mi egy jó diákká nevelhet. Kár, hogy a másodfokú egyenlet megoldóképlete használhatatlan az élet problémájára...

Páran leszállnak, nekem is le kéne. Fejükön fellépő, hiányos érzelmektől vezérelve elindulnak a tanoda felé. Ők még nem engedték el magukat rendesen, nem látják, mi is itt a cél. Menjenek csak,

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
úgyis egyszer visszatalálnak a megállóba. Akkor
majd mehetnek mélyebbre is a következővel...

Lazul a fejem ismét, kikerült ez is belőle. A busz
egy park mellett halad el. Gyors a tempó, de kivehető
a külvilág. Tisztán érzem a csókokat, megannyi
csókot, miknek helyszíneként szolgált. Sokadjára
már csak nem ugyanúgy hat, igaz? Hozzászokik az
ember, egyre többet szeretne. Telhetetlen lettem
volna, hisz csak még egy utolsót akartam. Majd
megadja a sofőr felesége remélhetőleg...

Túlságosan kivehetetlen már a kép. Minden
kilométerrel egyre jobban vesztem el a gondolatot.
Kapaszkodok egy széteső kötélbe, csak úgy, mint
testem a szobámban. Vajon ott mi lehet? Van értelme
már ezen filozofálni, vagy éppen ez a lényeg, hogy
visszanézzek a múltam szépségébe utoljára? Lehetek
itt még ember, vagy csak egy sírfelirat maradok már?
A kikönnyült tudat szürkéségén felül is erős. Kötődni
akar oda, hol még változtathatsz a jelenen. De hisz,
már nincsen jelen. Nincsen pofon, nincsen családi
vita, nincsen szerelem, nincsen gondolat...

Mindenki leszállt már, csak én vagyok még itt.
Magamat sem értem, mit keresek még a buszon. Túl
sok ideje ülök már a járaton, hogy legyen innen
visszaút. Eltűnt az ész, eltűnt az egyén, eltűnt egy
lélek, ki előtt ott állt az egyszer még kéken virító
busz. Értelmetlen gondolkodni már, elengedem ezt is.
Már csak lélektelenül várom a következő megállót. A
megállót, hol remélhetőleg teljesen elengedhetem
mindazt, mi egyszer élővé tett engem...

Pintér Jávor: Egy számítógép élete

Ez a történet egy számítógépről fog szólni, akinek,
ahogy az már szokásos, volt egy gazdája. Ez a gazda
nagyon sokat használta, ráadásul még éjszaka sem
állította le, mert figyelmetlen volt. De ez a
számítógépnek nem tetszett, hogy csak kihasználja.
Magában így zsörtölődött:

– Miért nem pihenhetek kedvemre? Mindig a
munka! Nem igaz, hogy még, amikor ő pihen, engem
akkor sem tud leállítani! Pi-hen-ni a-ka-rok! –
szótagolta mérgesen magában.

Már egy hete nem kapcsolta ki haszontalan
gazdája. Nagyon nem tetszett ez a számítógépnek,
ezért kitalált valamit, amit gyorsan végrehajtott:
elkezdte a gazdáját idegesíteni. Például, amikor nagy
munkában volt rajta, pont a fordítottját csinálta, mint
amit kellett volna. Ha kezelője azt akarta, hogy
radírozzon, elkezdett ű betűket írni, ha meg azt
szerette volna, hogy szóköz legyen, ő új sort kezdett.

Ez így ment egy hétig. De akkor gazdája rájött a
cselre, ezért amikor radírozni akart, az ű betűt
használta, ha szóközre volt szüksége, entert nyomott.
Minden betűt kilogikázott. A gép így gondolkodott:

- Ha kicselez, akkor lefagyok!

Így is tett. De elkezdett fájni, ami nem esett jól
neki. Emiatt inkább továbbdolgozott. De ettől pedig
túlmelegedett, mert éjjelre megint bekapcsolva
felejtődött.

Másnap valami új cselt talált ki. Amikor a gazdája
épp a kedvenc dolgát csinálta, nevezetesen filmet
nézett, akkor a számítógép a képernyőre hirtelen nem
a filmet vetítette, hanem egy óriási nyelvet, ami az

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
emberre mutatott. A gazdája erre nagyot
káromkodott, majd így szitkozódott:

- Ebbe a gépbe meg mi ütött!?

Ezzel kinyomta.

- Ez az, sikerült! - hunyta le szemét elégedetten a
számítógép. Elérte, hogy kikapcsolják.

De másnap megint beindította kezelője. Mivel
ezzel a kivetítős módszerrel egyszer már elérte célját,
most egy bukfencező embert rajzolt ki. A gazdája
nagy szemeket meresztett és figyelte az eseményt,
majd, amikor másodsorra indult, megint
káromkodott és kinyomta újra. A gép nagyon
elégedett volt új sorsával.

Így ment ez egy újabb hétig, amikor is gazdája
mérgesen így szólt:

- Elviszlek a szerelőhöz te, bolond gépezet!

Így is lett. A számítógép érezte, ahogy kihúzzák a
konnektorból, aztán felemelik. Amikor megint
benyomták, akkor egy szerelőműhelyben találta
magát. A szerelő beindította és elkezdte nyomkodni.
De a számítógépnek volt esze! Neki nem mutatta
vicceit.

A végén a szerelő így szólt:

- Ebben a gépben nincs hiba, de kártérítést kell
fizetnie a fölös zavarásért!

A számítógép gazdája dühösen vette elő
pénztárcáját.

Amint hazaértek, a gépezet újrakezdte tréfáit. A
gazdájának a dühe már az égig ért. Ezért elvitte egy
másik szerelőhöz. De ott is hibátlanul működött a
fránya számítógép.

1. évfolyam, 2. szám

10 szerelőnél járt, 10-szer kellett 10 ezer Ft-ot
költenie, de nem lelték meg a hibát. A gazda végül
így gondolkodott:

- Jobb lesz, ha egy hétig hagyom állni, addig
használok a laptopot, hátha így magához tér, ez a
szemtelen!

A számítógép nagyon boldog volt. Úgy érezte,
kiérdemelte a pihenést. Csakhogy eljött a hét vége és
megint beindították. Hogy ennyire el tudta eddig érni
célját bosszantásaival, azonnal elkezdte idegelni
gazdáját. Egyből nagybetűkkel kiírta a monitorra:

„A BILLENTYŰZET ÉS AZ EGÉR
MEGHIBÁSODOTT! HA A GÉPET
KIKAPCSOLJA, TALÁN EGY HÉT MÚLVA
MŰKÖDNI FOGNAK! BIBIBI!”

A kezelő mérgesen kapcsolta ki a gépet.

Az egyhét végén a számítógép úgy döntött, inkább
be sem indul. Gazdája erre már rettentően dühös lett.
Kiszedte helyéről és elindult vele.

Amint a kinti kukához ért, épp jött a kukásautó.
Odalökte a kukás kezébe, hogy dobja ki. A
számítógép nagyon megijedt, hogy itt fog meghalni.

- Ó, hogy lehet ilyen szerencsétlen életem! Először
agyondolgoztatnak, aztán kivégeztetnek! Bár ne
lettem volna ennyire szemtelen, akkor talán
könyörölnének rajtam! - kiáltott fel magában.

A szemétszállító munkás éppen be akarta hajítani a
zúzószerszemet gyomrába, amikor egy kisgyerek lépett
oda.

- Bácsi, ne dobja ki, hagy kapjam meg!

- Tessék, de szerintem rossz - felelte az, majd odanyújtotta neki.

Otthon a fiúcska először szét tervezte szedni a számítógépet, hogy megvizsgálja, milyen lehet a belseje, de egyszerre arra gondolt, előbb megnézi,

hátha működik. Bedugta, és lássatok csodát, a gép hibátlanul működött.

A kisfiú megbecsülte a számítógépet. Csak akkor kapcsolta be, ha tényleg szüksége volt rá, máskor hagyta pihenni. Ezt a bánásmódot a gép meghálálta: olyan gyors lett, hogy egy másodpercet sem kellett várni, hogy végrehajtsa, amit kértek tőle.

VÉGTÉLEN VERSEK

Gyenes Szulamit: Szárnyatlan angyal

Sötét szemedben ragyogás.

Csillagot hozol elém.

Leteszed és azt mondád:

Mindig van remény.

Körbeölelnéd ezt a nagy kerek világot,

de nincs oly hosszú kezéd.

Tudom, ezt nagyon bánod.

Megfogod a kezét annak, ki a múltban él, s azt mondod:

Az ész nem fárad, csak, ha a szív álmos.

Nem tudom honnan van-e végtelen szereteted,

melyet árasztasz, egy

megkövült szívnek.

Csak hallgatlak és nézlek.

Lelkembe nyugalmat hozol.

Fény lesz mindkét szememben.

Arcomra újra felderül a mosoly.

Ki vagy te, kinek szárnyai nincsenek, mégis repülni tanítsz?

MEGÉLHETŐ MESÉK**Gyenes Szulamit: A király és a periódusos rendszer***Kémiai tanmese 8. osztályosoknak*

Hol volt, hol nem volt. A lila Jód- hegyen túl, ott, ahol a kurtafarkú kovalens kötés túrt, élt egyszer egy öreg király.

Olyan idős volt, mint Démokritosz elmélete, ám egy napon nagy bánat zúdult a fejére, amit bizony nem tudott megoldani. Telt, múlt az idő, és az uralkodó egyre súlyosabbnak érezte terhét. Így kiáltott Kötésfalva lakóihoz:

- Alattvalóim! Mindkét szemem sír. Az ország legjobb exoterm folyamatait hívtam ide, válogatott oxidációkat és redukciókat, hogy szántsák fel a periódusos rendszer, mind a 103 elemét, de bizony senki sem volt olyan kitartó, hogy időben leszedje a termést. Minden áldott éjjel elviszik az oldószerek a friss periódusos elemeket. Már 100 daliás oldott anyagom odaveszett abban, hogy megakadályozzák a förtelmes rablást. Aki learatja a periódusos rendszer összes elemét, mire a nap lenyugszik és megküzd a hírhedt oldószerekkel, annak adom szépséges reakcióegyenletemet és a fele királyságomat.

Tudniillik, az elemek úgy keletkeznek, hogy minden Kémialandiában uralkodónak van egy hatalmas periódusos rendszere, amit minden nap, hajnaltól, napnyugtáig le kell aratni, különben az ellenség elviszi a megmaradt termést, és így nem lesznek molekulák. Másnap reggelre megint

kinőnek, és ha nem szüreteli le senki, bizony elhervadnak. A király daliás oldott anyagait, akik eddig a munkát végezték, mind lekaszabolták. Nem kellett ám mindig őrizni, figyelni, vigyázni a 103 elemet, de az oldószerek királya, megirigyelte Kötésfalva termőtárát, mert neki, nem nőttek meg ilyen szép egészségesre azok. Már egy éve ment a haragoskodás, amikor az uralkodó közhírré tette mondandóját. Meghallotta ezt egy fiatal moláris tömeg. Azonnal hazaszaladt. Otthon, a kolloidok már elcsicseregtek a családnak, mi történt a palotánál, ezért a fiú nem is szaporította tovább a szót, ezt mondta édesapjának:

- Tudja meg jó apám, én bizony szerencsét próbálok és elmegyek a király periódusos rendszerébe, hogy learassam az összes termést!

- Jaj, édes fiam, kicsi vagy te még ehhez. Menjen inkább a bátyád! – azzal a családfő a legidősebbik fivérre mutatott.

Másnap reggel útnak is eresztették. Tarisznyájába tettek egy hamubasült anyagmennyiséget, kulacsába di-hidrogén-monoxid-ot. Ment, mendegélt 7 ionvölgyön és 8 kristályrácson keresztül, mire a palotához ért.

- No, király uram, jöttem, hogy felszántsam a jövő molekulák nemzedékét! – szólt a fiatal.

- Tudod-e, hogy az életeddel játszol, szegény moláris tömeg? Már 300 kötés hullott a földre. Te leszel a 301-ik! - mondta intően a király.

- Én, biza megpróbálom! – lépett elébb az ifjú.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

Eljött a hajnal. Időben felkelt a fiú, hogy neki láthasson a munkának. Már éppen a 77. elemnél, az irídiumnál járt, mire hajjj, mit lát, jönnek a veszélyes oldószerek. Nyakába kapta a tömegét és úgy próbált elszaladni előlük. Sajnos nem volt elég gyors, és az ellenség fogja lett. Este, mikor a király kilépett a palotából, hogy megnézzze, hol tart a munkálat, összeszorult a szíve. Nincsen se termés, se fiatal. Sírt is nagyon az uralkodó, már nagyon megkedvelte és azt hitte, hogy majd ő menti meg az országot a pusztulástól. Levelet küldött a fejedelem a fiú családjának, a baljós esetről. Nagy bánat is lett otthon, amikor megérkezett a fekete posta. Egész éjjel sírt az apa, az anya és a 2 gyerek. Mikor már az összes egér jóllakott a könnyekből, így szólott a középső fiú.

- Édesapám! Hadd menjek el én is a királyhoz szolgálni!

- Menjél fiam, hátha jól jársz te! – nyilvánította ki, az elkeseredett családfő.

Ment, ment a legény, már a hamuban sült anyagmennyisége is fogyóban volt, amikor megpillantotta a palotát, s a palota ablakában a gyönyörű reakcióegyenletet. Meg is örült a fiú, hogy micsoda jutalmat fog ő kapni az elvégzett munkájáért. A palotába érve, a király ott ült búsan a trónján, nem is mondott semmit, csak ujjával mutatta a fiatal szobáját, ahol az éjszakát töltheti.

- Ez lesz az utolsó ágyban töltött estéje. - gondolta a fejedelem, aki már nem reménykedett semmiben.

Hajnal előtt felkelt a középső, hogy előkészüljön a munkálatokra. Igen ügyes volt. Alig két óra sem telt bele, már a 100. elemnél tartott, a fermiumnál,

1. évfolyam, 2. szám

de jaj, mit lát! 3 óriás oldószer közeledik feléje. Erős volt a fiú, de 3-mal, nem bírta. Berakták őt is, a termést is egy nagy zsákba, vitték a szomszédos országba. Nagy is lett a szomorúság a király szívében, amikor ismét az üres periódusos rendszert látta.

- Hát sohase lesz már több molekulánk! – így jajgatott fájalmában.

Sírt az egész város. A 302. kötőfalvai veszett oda. Csönd volt a szegény moláris tömeg házában is. Semminek sem örültek már az ott lakók.

- Ez, mán, ez, csak a legkisebb maradt meg nekünk. – mondták a szülők.

- Édesapám! – szólt vigasztalóan a legfiatalabbik. Két testvérem elköltözött a Jóistenhez, de ha én most sikerrel járok, többet nem kell éhezünk!

- Azt már nem! Nem hagyom, hogy téged is elveszítsünk! - dühöngött az öreg.

Nem hagyta annyiban a legkisebb. Elszökött otthonról. Ment, ment, mendegélt, míg egy nagy, terebélyes Avogadro szám alá nem ért, ahol megpihent. Hirtelen egy kiáltásra lett figyelmes:

- Szegény legény, szegény legény!

A fiú nagyon megijedt. Ki az? -kérdezte.

- Nem kell félned. Én vagyok a bölcs, idős **Avogadro szám**. Tudom, hogy azért indulsz a király udvarába, hogy learasd mind a 103 elemet. Én segítek neked, ha öntesz egy kis di-hidrogén-monoxid-ot a gyökereimre.

- Megteszem én! - szólt a fiatal.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

1. évfolyam, 2. szám

A kút medréből merített, majd meglocsolta vele a 6×10^{23} g/mol-t.

- Köszönöm szépen, szegény legény! Mivel ilyen jó voltál hozzám, levághatsz egy ágat a lombkoronámból és ha ma éjjel faragsz belőle egy kardot, bizony legyőzöd a gonosz oldószereket.

Kiválasztotta a legerősebb ágat, s ment tovább.

A palotába érve ezekkel a szavakkal fogadta az uralkodó:

-Ne gyere ide fiú! Halál-fia volt már itt minden legény, ki lábát a periódusos rendszerre tette.

- Uram királyom, én bizony learatom holnap az összes elemet és mind egy szálig lekaszabolom az ellenséget, ezzel a karddal. -mutatott a nemrég szerzett tárgyra.

- Bolond vagy, ha azt hiszed egy fakarddal legyőzheted a halált. -legyintett a király, majd jött egy szolga, aki elvezette a legkisebbet a szobájához.

Másnap hajnalban, mikor az indikátorpapír 3-at kukorékolt, felkelt a szegény legény és nekilátott dolgozni a periódusos rendszeren. Mire jöttek az oldószerek már készen állott, és a learatott **elemeket is főcsoportokba rendezte, aszerint, hogy kinek hány elektrónhéja van.** Egy lélek nem maradt a testben, amikor a legény belevágott az ellenségbe. Hullottak, mint az esőcseppek, nyári éj alatt. Gondol egy nagyot a legkisebbik, elmegy az ő országukba és visszahozza a királynak az elvitt elemeket. Odaérve látta, hogy még életben van a fejedelem összes katonája, szolgálója és a testvérekéi is mind a cellában lapulnak.

-Ezért megfizettek bitangok! – kiáltotta a szegény legény és lekaszabolta az ellenséges uralkodó összes katonáját. **A keverékeket szétválasztotta, ülepítéssel, így az oldott anyagok, mind kiszabadultak az oldószerek hatalmából.** Az ellenséges felség fejét, pedig elvitte az öreg királynak bizonyítékképpen.

Rohantak haza a kiszabadult fogjok. Egymás lábát taposták az oldott anyagok, redukciók, oxidációs folyamatok és a 2 moláris tömeg testvérpár. Mindenki mesélt a legkisebb bátorságáról és erejéről. Úgy megörült az uralkodó, mint még soha. Odaadta reakcióegyenletét a fiatal moláris tömegnek, akik rögtön egymásba szerettek és sok kémiai egyenlőséget alkottak együtt. Hetedhét szublimációra szóló lakodalmat csaptak, még a kóbor kémhatások is jóllaktak. A visszaszerzett elemek párt találtak és együtt, molekulát alkotva, boldogan éltek tovább.

A szegény legény, aki gazdagabb lett, mint egész Kötésfalva, megtanulta, hogy csak akkor érhet el sikereket, ha segít másokon, ahogy azt az Avogadro számnál is tette, ezért ő lett a valaha élt legjobb uralkodó. Még most is szépen élnek feleségével és apró egyenlőségeikkel, ha át nem alakultak.

IRODALOMKRITIKA

Pintér Illangó

**Versek elemzésének kritikája, illetve
félreértelmezett versek egyértelműsítő lapja**

(Az elemzés elemzését elemezni tilos!)

2. Gondolatok József Attiláról

József Attila egy versét szeretném megemlíteni. A „Nagyon fáj!” -t. Ez a vers nem csak a köztudott témáról szól. Persze, arról is. Talán maga a szerző sem tudta volna megfogalmazni... Attila úgy érzi, hogy senki nem becsüli, a legszerencsétlenebb, teljesen elkeseredetten csak rázza a csörgőt: ír. Ír, ír és ír. A kultúra lehullik róla, nem követ szabályokat: József Attila szenved, mikor megszül egy verset. Nem öröm, kényszer néha az írás. Így ez megviseli a verset is. Leírja benne kétségeit, fáradalmait. Mit kap e segélykiáltásért cserébe? „Pénzt hoz fájdalmas énekem”. Ez a költőnknek gyalázat, megvetés, hogy csak pénzre tartják érdemesnek. Persze, jól jön az anyai támogatás, kell a megélhetésért. Ez is fáj neki, de igazi segítséget nem kap, mindenki cserben hagyja (maga érzete szerint). Az is idegesíti, hogy az emberek elhallgatják, nem törődnek vele, hogy nekik is nagyon fáj. Ezáltal elvonják tőle az utolsó menedéket, a megértést és elvágják a menekülési útvonalat.

Emiatt József Attila vak kétségbeesésében nem látott már menekülési esélyt: csak a halált.

RÉSZLETTELEN RÉSZLETEK

Ebben a rovatban olvashattok rövidebb részleteket regényekből. Itt találhatjátok a meginterjúvolt lányok (lásd 8. oldal) regényeinek részleteit is. A hirdetéseknel pedig (44. oldal) kideríthetitek honnan tudjátok beszerezni, hogy elolvassátok a teljes sztorikat.

Pintér Amádé: Pötyi, Színi, Barni és barátjuk kalandjai sorozat

(részlet: 1. rész, 4. fejezet -Nyaralás rókákkal -)

Fölébredtek vigadozva, ugatva, gürr-gürrögve, csipogva. Mentek máris a pöttyös labdával játszani. Jó, jó messze eldobták, még távolabbra, mint előzőleg. Mert a kishörcög Barninak akarta dobni, de túl nagyot dobott. Futottak a labda után hegyeken, dombokon át. Leszaladtak egy völgybe. Ott a labda fennakadt egy fán. Felugrottak a labdáért a fára. Színi tudta levenni és hazavitte. A többiek szaladtak utána.

- Elkaplak! – mondta Barni és egy ugrással leterítette. Elvette a labdát. Most Színi állt a sor, hogy visszaszerezze. A többiek lassabbak voltak, pedig ők is akarták a labdát.

Színi fölrepült az égbe, hogy úgy még gyorsabb, mint futva. Akkor, amikor Színi fölszállt, a barátjuk is a levegőbe emelkedett. Ketten leterítették Barnit, hiába volt Barni a legjobb birkós, és elvették tőle a labdát. Ekkor vették észre, hogy túlrohantak a házukon.

- Visszaforduláás! – kiáltotta el magát Színi.

Visszafordultak, így egyszerre értek a házukhoz a többiekkel, akik le voltak maradva. Elfáradtak, ezért ettek, jót mulattak. Utána újra kirohantak az udvarra. Nem a pöttyös labdával együtt, mert azt lerakták.

Elindultak egy vándorkörútra. Sátorat vittek, kutyakaját, csibeeledelt, hörcsögtápot és friss vizet. Felvették a tömött hátizsákjaikat és elindultak. Mentek-mendégéltek egy tengerhez úgy, hogy erdőkön át mentek.

Belementek úszkálni. Átúsztak a túloldalára. Az nagyon, nagyon messze volt. Akkor kaptak a fejükhöz, hogy sötétedik és a túlparton felejtették a

sátorukat és egyéb cuccukat! Ezért vissza kellett indulniuk a hideg vízben és a sötétben. Hajnalra értek vissza, és észrevették, hogy a sátor eltűnt.

- Hol van? – kérdezték egymást.

- Nem tudom, nem tudom – mindenki azt mondta. Felkiáltott Kisbabi:

- Ott látok egy hasonló sátorat! Ott az erdő közepén!

- Tényleg! De miért van fölállítva? - csodálkozott Színi.

- Be kell kukucskálni! – vetette fel az ötletet Barni.

Bekukucskáltak. Egy róka aludt benne, amitől irtóztak a hörcsögök és kismadarak, nehogy elkapja őket.

- Te, hékás-hókás! – mondta Pötyi – Pedig ez pont ugyanolyan, mint a mi sátrunk! Csaknem ellopta? Pont ugyanolyan fekete pöttyök vannak a sötétkék sátorban!

- Kergessük el! – kiáltottak fel hörcsögök és kismadarak. – De hova bújjunk el hozzá, hogy ne egyen meg minket?

- Azt már ne tőlem kérdezd, hanem Színitől, a bölcs kutyától! – átballagtak a tanácskozó körük túloldalára 2 métert Színihez.

- Tűnjünk el innen! – kapott a fejéhez Barni. – Rókavúggatást hallottam. Egészen közélről, úgy mintha csak egy méterre lenne max a róka!

- Biztosan az a róka lehet, aki ellopta a sátrunkat! – állapította meg Pötyi.

- Bújjatok fel egy fa tetejére hörcsik, madarak, nehogy elkapjon, mi kutyák üzzük el! – kiáltotta Színi és hangos vauzásba kezdtek az egyéves kutyák és kétéves barátjuk.

Utána berontottak a sátrukba, megharapdálták a vonyító rókát, aki kimenekült otthagya az összes cuccát. Úgy megijedt, nem volt ideje összepakolni. A kutyák pedig kiszórták az összes dolgát. Csak az volt már a baj, hogy reggel lett és még nem aludtak.

- Akkor nappal alszunk! – uggantottak egyet a kutyák a többieknek, hogy jöhetnek le. Mind bebújtak a sátorba.

Csak az volt a baj, hogy ezt a róka észrevette a bokorban elbújva. Kiugrott a róka és egyenest a sátorhoz rohant. Észrevette, hogy ott vannak a kismadarak, hörcsögök.

- Úgyis két napja már nem ettem! – halkan suttopta. De a kutyák erre is felébredtek. Dühükben jól megharapták.

Most már kirozott a róka elégeben és elszaladt a világvégre. Közben fölkapta a cuccait, így történt nyaralásuk első napja a tengernél. A másodikon aludtak. A harmadikon ettek. Tábortűzet gyújtottak, hogy elriasszák a többi rókát és tűnjenek el. Azt akarták, egy róka se maradjon. Mert nappal is hallottak rókavonyítást és a hörcsögök, kismadarak még a sátorban aludtak, el akarták mind a rókákat üzni. De egy róka odament. Nyálat gyűjtött a szájába. Leköpte a tüzet, hogy aludjon el.

- Hol van a kishörsög és a kiscsibe, hogy megehessem? – kérdezte Színit, de ő bezzeg nem válaszolt, hanem ráugrott Barni a fülére. A róka vonyított és elrohant. Csak az volt a baj, hogy Barni elfelejtett leugrani a füléről. Csak egy km-rel arrébb tudott leugrani. Addigra a róka füle megnyúlt duplaméretűre. Barni 10 nagy ugrással visszament a sátortáborhoz. Újra visszabújtak aludni, mert már elűztek minden egyes rókát.

De egy másik éjszaka visszajött négy róka. Azért jöttek ilyen sokan, hátha így nyernek. Okosak voltak a rókák, de csak félévesek. Rájuk uggantottak

egyet a vaukutyák, hogy tűnjenek el, de nem adták fel olyan könnyedében a rókák. Próbáltak tüzet okádni, de nem tudtak, mert nem voltak sárkányok. A kutyák kinevették őket. Csak úgy száradtak ki a rókák a sok próbálkozástól, mert kiszáradt a szájuk a sok fújástól. Azért akartak mindenáron tüzet okádni, mert azzal a kutyákat legyőzik és a hörcsögöket, fiókákat pedig megsütik. A kutyák erre pedig ráugrottak a fülükre, mint az előző rókának. Pont elegen voltak, hogy minden rókára jussanak. Ez a rókának nem tetszett. A négy róka csapatában benne volt az a róka is, akinek már megnyújtották a fülét. Neki főleg nem tetszett, hogy most háromszor akkora lett a füle. Az egyik róka megpróbált a másik róka fülén lógó kutya farkát megenni. De a kutya orrba rúgta azt a rókát. Színi volt az. Ez végképp nem tetszett a rókának. Ő volt a háromszorra nyúlt fülű. A kutyák elnevezték Háromszoranyúltfülnék. Ezért dühös volt a róka és elkezdett egy másik farkat. Erre az a kutya ráugrott a szempillájára. Barni volt az. Ő szokott ilyen okosakat kitalálni. Ez a róka feladta a küzdelmet, de ott volt még a 3 társa. Ők nagyon jó módszert rafináltak. Abban az időben, amíg ő harcolt az volt a cselük, hogy ha a fülükre ugrálnak, akkor ők is elkapják egy másik kutya fülét. Így egy róka fülén lógott egy kutya, a róka egy másik kutya fülén, amelyik kutya egy harmadik rókáén. Erre a kutyák kitalálták, hogy a repülni tudók, Színi és barátjuk, felszállnak, így a rókák csüngeni fognak a levegőben. Így elszálltak a tenger fölé és sós vízbe pottyantották a rókákat. A többi róka, aki a maradék kutyán csüngött, elszaladt kimenteni a vízbeesetteket.

A kutyák ezután a támadás után úgy döntöttek, elég volt a nyaralásból. Összepakoltak és a 4 kutya, 3 hörsög és 3 fióka hazamentek. Maradtak volna, ha nem lett volna annyi róka. De volt, ezért mentek.

Fejes Csenge: Ha a fájdalom diktál (részlet)

Hunor némán merengett a lakása erkélyén egy pohár borral a kezében. Már nem számolta hányadik pohár. Csak nézte az egyre sötétedő égboltot, ahogy lassan ezernyi, apró pont világította be.

Néha nagyon fáj, néha kevésbé. Elképzelte, ahogy fivére édesanyjukhoz bújik a csillagok közt. Gyermekként, így képzelte a Mennyek országát.

De valami lehúzta, és a gondok egyre nehezedő ösztömege alatt, még egy pohárral töltött. Az üveg már üresen állt. Olyan üresen, mint ahogyan a szíve. Fázni kezdett, pedig a bor égette belülről, így bement a lakásba.

Lomhán a kanapéra vetette magát. Enyhén fáj a feje, de csak mosolygott rajta. Néha csak azért ivott, hogy ha az alkohol zsibbasztja, akkor nem a fájdalom emészti.

Eszébe jutott az utolsó este, amit még anyjával töltött, mielőtt még uralni kezdték a lángok a házat, amiben felnőtt. Hamuvá vált és füstként szálltak el élete képei a szeme előtt.

A bátyja szinte egész életében haldoklott. Hunornak nem volt szíve mással játszani vagy később társalogni. Nem bírta elengedni őt. A bátyja volt a legjobb barátja is egyben és mikor a szervezete feladta a harcot, ott maradt egyedül, szívében az üresség sajgó érzetével.

Egyetlen mentsvára az anyja volt, de már hozzá sem menekülhetett. Vajon ő, hogyan menekült a lángok elől? Menekült-e egyáltalán, vagy csak feladta? Várt rá, és ő nem tudta megmenteni? Ott hagyta egyedül az anyját, mint az apja?

Fejes Csenge: Elveszett ügy (részlet)

Alíz körül minden kihalt. Nem figyel oda semmire. Sírní, szeretne, de már nem bír. A rémület hegyének csúcsán egyensúlyoz, imádkozva a tompa zuhanásért. Elek sem fest másképp. Akár egy fantomkép, fakul az ülésen ülve. Az ügyvéd meg akar szólalni, nyugtatni a szülőket, de nem tudja, mit mondhatna, így inkább csendben marad. A rövidke autóút, akár egy végtelen utazás. Minden pillanat egy más univerzumba nyúlik át. A csend fülsüketítő.

Alíz gondolataiba veszve csakis önmagát hibáztatja. „Ott kellett volna lennem! Nem kellett volna eljőnnöm!” – mintha ott lett volna, megakadályozhatta volna a krízist. „Fel kellett volna

vennem a telefont! Miért nem vettem fel? Annyira Vince ügyére koncentráltam, hogy pont, hogy róla feledkeztem meg! Rossz anya vagyok! A legrosszabb!” – mondogatja magában a szitkokat.

Mikor megérkeznek a klinika elé, megköszönik az ügyvéd segítségét és támolyodott léptekkel vonulnak végig az udvaron át a bejárati ajtóig. Eligazítást kérnek a portán és a műtő elé mennek, ahol a kisfiukat operálják. A nagymama is ott áll a műtő előtt, hátát a falnak támasztva, zokogva, egy papírzsebkendőt orrához nyomva. Alíz odarohan hozzá és szorosán átölelik egymást erőt nyerve az érintésekből. Elek lassú léptekkel ér a két nőhöz. A folyosó kihalt, de visszhangzik az eggyel lejjebbi szintről felszűrődő gyerekek sírása.

Eleinte nem is szólnak egymáshoz. Vagy egy órát némán egymásba függeszkedve állnak, míg végül Alíz megtöri a csendet.

– Nagyon félt? – kérdi elhaló hangon.

– Nem tudom... – súgja a nagyszülő. – Hirtelen történt. Szerintem fel sem fogta. Én sem.

Alíz szája rángani kezd, sír és sír, de már könnyek nélkül. Elek a földön ül. Lábait magához ölelve. Alíz mellé rogy és fejét a férfi vállára hajtja. Azt a megnyugvást keresi, amit a férfi lénye szüntelen áraszt, de most nem leli. Elek is sírni kezd. A gondolat nem ereszti őket, hogy mi van, ha elvesztik életük egyetlen értelmét. Nem marad nekik semmi. Elek résnyre nyitja a száját.

– Fel se tedd a kérdést! Ki ne mond! – sziszegi fáradtan a nő. – Ki nem mond! – ismétli, hogy magába is tudatosítsa a gondolat kiirtását, de az, ami mély gyökereket ereszt, ki nem pusztul, még ha láthatatlanná is válik. A felszín alatt tovább burjánzik.

Órákat töltenek a műtő előtt várakozva, mikor egy zöld köpenyes férfi eléjük áll. A professzor az.

Kuti Eszter: Legyünk őszinték (részlet: 17. fejezet -Luke-)

Az éjszaka leple alatt Amber pehelysúlyú testével a karomban tértem vissza a meleg házba. A lány

vacogva ölelt át, miközben én azon voltam, hogy kitaláljam, mégis hogyan történhetett vele mindez.

A nappaliba siettem vele, ahol nem törődve a csuromvizes ruháival, leültem a meleget adó kandalló elé. Dobtam egy fát a tűzre, ami aztán perzselő forrósággal köszönte meg a fadarabot. Lehúztam a lány táskáját, és a meleg közelébe tettem. Felpattantam és a kanapéra borított plédet gondosan Amberre terítettem.

– Amber – szólítottam meg, hogy enyhén felém forduljon. – Minden rendben van, oké? Semmi baj – simítottam meg gyengéden a lány nedves, könnyáztatta arcát, ami szörnyen elveszetten festett. Gyönyörű, kék szemei vörösek voltak a sírástól. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer így fogom látni őt. Óvatosan kikötöttem a cipőjét és lehúztam a lábáról. A Converse-ből önteni lehetett a hideg esővizet, csoda jóformán, hogy nem fagyott meg még a lába. A zokniját is levettem róla, majd a puha, meleg pléddel betakartam a lábfejeit.

Amber felhúzta térdeit, majd átkarolta lábait. Borzasztóan kimerültnek tűnt. Mögé ültem, és amennyire csak tudtam, magamhoz húztam, hogy a saját testemmel is melegítsem. Nekidöntöttem a vállának a homlokom, és behunyt szemekkel vártam, hogy elmúljon a lány reszketése.

Nem tudtam mit tenni, várnom kellett, hogy Amber átmelegedjen egy kicsit. De ez valahogy lehetetlennek tűnt a vizes ruháiban.

– Gyere, fel kell mennünk – suttogtam. – A szobámban is meleg van – mondtam biztatóan. A térdhajlata alá nyúlva felemeltem és ezúttal a takaróval együtt vittem fel az emeletre. Amber nem ellenkezett, csupán becsukta a szemét és átkarolta a vállam. Egy pusztit nyomtam a homlokára. Remélem, nem lesz semmi baja a nyaralásig. Elképesztően dühös lenne, ha betegség miatt nem mehetne.

– Jól van, egy picit ezt le kell vened – mutattam a fehér takaróra, amit szorongatott. Letettem az ágyamra, és a fűtést feljebb tekertem egy pár fokkal. Arrébb dobtam a takarót, mire halkán megszólalt.

– Nagyon fázom – kezdte, de aztán nem mondott többet.

Novák Adél: Alex és Ádám kalandjai (részletek)

Mire bemászott az ablakon, a srácok már régen egy meredek lépcsőt néztek, ami az emelet közepéből indult egyenesen lefelé a földszintre. A lépcsőt egy aranyszínűre és fehérre pingált korlát szegélyezte. Az emeleten a lépcső mellett tíz lépésnyire egy dohányzóasztal állt, rajta két újság hevert. Mellette elegáns tölgyfából faragott karosszék ringatózott. A fehérre festett falon tengert ábrázoló tájképek függtek. A képek alatt egy alacsony hatpolcos szekrényke volt elhelyezve. Az első fokán krimik töltötték be a helyet. A behatókat kirázta a hideg, de ahogy felpillantottak a második polcra, a nyugalom melege öntötte el a testüket. Egy pompás, piros virágot láttak meg egy cserépben, aminek hosszú zöld levelei a krimi könyvek vérfagyasztó borítójára árnyéket vetettek, eltakarták a bizarr képeket. A harmadik polcon egyszerű dohány feküdt. Mellette három gyufásdobozt hagytak. A többi polcon szokásos tárgyak pihentek, ezt a srácok már le is fűtyülték. A dédapjuknak volt egy kedvenc sorozata, amiben Columbo nyomozó folyton szivarozott. A skacoknak ezért előbújt a nyomozós hangulatuk. Ádám lelesett a lépcső tetejéről.

(...)

Közben remegett a keze, rázta a hideg, verejtékezett a homloka, csöpögött róla a víz, de csak evezett tovább. Az örvény egyre erőszakosabban kezdte a mélybe ráncigálni őket. Kiabálva, hadonászva süllyedtek, de hangjuk beleveszett a 21 víz morájába. Elvesztették a ladikjukat, a tölcsér egészen a tengerfenéig juttatta őket. Beverték a fejüket egy korallzátonyba, de tudatuknál maradtak. Ekkor vették észre, hogy egy örvénygyűrű közepébe kerültek, ami körülöttük kering, mint a ringlispíl. Ebben a mesevilágban az volt a megdöbbentő, hogy nem haltak bele a zuhanásba. Körülöttük forgott az örvény

és a víz alatti nedves homokra estek a csónakjuk tárult a szemük elé. Mindketten nagyon féltek. Ekkor egy csodálatos sellőányt láttak meg.

(...)

A fiúk nagyon várták a vendégeket, de még mindig volt három óra addig. Szinte az egész könyvespolcot megnézhatték volna, ehelyett ők inkább újra és újra A kis szellemet lapozták át. Hirtelen Ádám felnézett a képekből és rémülten ezt kiáltotta: – Alex, Alex! Hol vagyunk? Nézd csak, egy tisztáson vagyunk! – Tényleg... – mondta Alex csodálkozva – Nézd ezt a virágos rétet! Hallod a madárcsicsergést? De hogy kerülhettünk ide? A puha fűvön ültek, körülöttük méhek zümmögtek, tehenek legeltek békésen. Kis leveli békák ugrándoztak a felforrósodott kövekről be a hús tóba. – Eltűnt a szekrény és mindenünk! A szüleink is semmibe vesztek, a takarítónő, a plüssaink, az ágyunk, az ablak, az egész házunk és a szobánk! Lehet, hogy a jövőben vagyunk? Aztán végignézett a saját és a testvére testén és megállapította, hogy biztosan tévedett, mert ugyanaz a 9 ruha, cipő és nadrág ékeskedett rajtuk, ráadásul ki sem nőttek. – A kutyáink is és a cicánk is tovatűntek – estek kétségbe. Az egész pázsit köddé vált, az utca,

mellé. Kaptak levegőt, mert feltekintve a nyílt égbolt minden... Elnyelte a föld a gyönyörű, színes, őszi leveles utcájukat és a bokros, fás kertjüket, ahol bújócskázni szoktak. Csak egy hatalmas nagy ismeretlen tájon találták magukat. Ahogy szétnéztek, süniket és nagy ködöt láttak. Már lógott ez eső lába. – Hol lehetünk mi, Ádám? – ijedt meg Alex. – Fogalmam sincs – válaszolt Ádám félénk hangon.

(...)

Az egyik mentős rettegve újra benyitott a kertbe és felkapta a két lányt. Lelle a hirtelen eseményektől összezavarodva meresztette kettő nagy barna szemét megmentője rémült arcára. Amikor a mentős a háta mögé lesett, ijedt arccal próbált még gyorsabban futni kifelé a kapun. Ugyanis egy nagyméretű dobermann máris rohant utánuk. Olyan gyorsan követte őket, hogy porzott mögötte a föld. Az üldözött arcáról verejték csöpögött le a száraz porba, amit utána a gyors véreb lába elsöpört a homokkal együtt. A menekülő számára lelassult az idő, látta, ahogy a kutya elrugaszkodik a földről és felrepül, és ahogy vékony szőrét fújja az őszi szél. Érezte, ahogy hirtelen a hátára teszi két mancsát és azután egy nagy lökéssel elborítja őket. A két lány nagyot sikoltott.

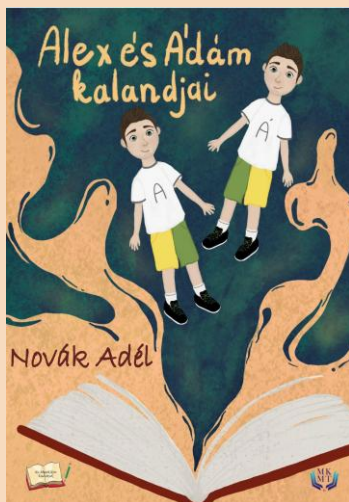
VÉGTELEN VERSEK

Kerekes Aliz: Péntek esti zavaros látkép

Éjjeli lámpasor hívogat mélán, hívogat kábán,
 Lógatjuk lábunkat, árnyék sétál részegen, némán,
 Éjjeli városi látkép, örület, táncparkett, sírás
 Pénteki lófrálás, féltávnál szétesünk, várjál,
 Még összegyűjtöm a csillagfényeket és dobom őket,
 Bár olyan halk a dobás és kóbor az érzelem, tán fáj?
 Éjjeli lámpasor hívogat, állok a vízparton, látok
 Távoli városi fényeket, éjszínű csillagképet,
 Bús fellegtársakat, bánatos bóklászást, ittas járást...
 Ó, de az éjjeli lámpasor rám vár és engem szólít.

HITELES HIRDETÉSEK

A könyvek elérhetők a Kis Alkotók Körén át (szepegb@gmail.com) és a www.helma.hu oldalon.

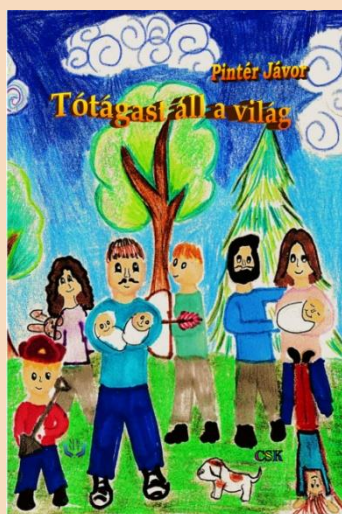

1. Alex és Ádám kalandjai, Novák Adél, 100 oldal, nyomtatottan elérhető június 1-től

meseregény 8 éves szerzőtől

Alex és Ádám izgatottan várják a születésnap partijukat. Amíg a vendégeket várják, kinyitnak egy mágikus könyvet, ami elrepíti őket a mesék világába. Ez egy varázslatos világ, ahol számos lélegzetelállító kalamajkába keverednek. Amikor visszaérnek a saját otthonukba, elkezdődik a vágyott zsúr, de ezt sem ússzák meg kaland nélkül, hiszen a valóság világa sem egyszerű...

A szerző illusztrációival.

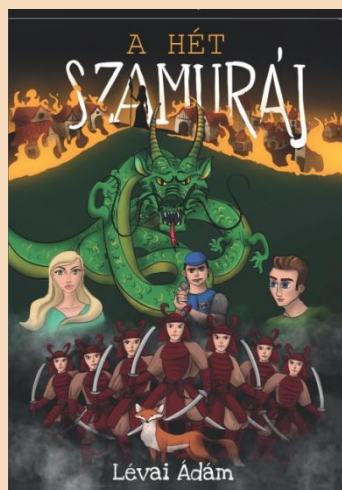

2. Tótágast áll a világ, Pintér János, 340 oldal, nyomtatottan elérhető május 22-től

komoly viccregény 9 éves szerzőtől

Gondtál már valaha arra, hogy mit tennél, ha egy hiúz ellopná az ebédedet? Eszedbe jutott már, hogy sok ezer méteres alagutat áss kézi ásóval? Töprengtél már azon, hogy szekrényekből építsd házat? Merengtél már azon, milyen lenne átvágni Budapesten egy haszonállatokkal megrakodott lovas kocsival? Felvetődött már benned, mi lenne, ha találnál egy olyan ősi kincset, amit nem érinthetsz meg? Ha nem, ez a könyv éppen neked íródott. Ha igen, akkor pedig végképp el kell olvasnod ezt a komoly viccregényt, ami generációkon át mutatja be egy furcsa család különös életét és időtálló értékeit.

Illusztrálta Gonda Mirjam.

3. A hét szamuráj, Lévai Ádám, 115 oldal, Elérhető: www.a7szamuraj.webnode.hu

kalandregény 11 éves szerzőtől

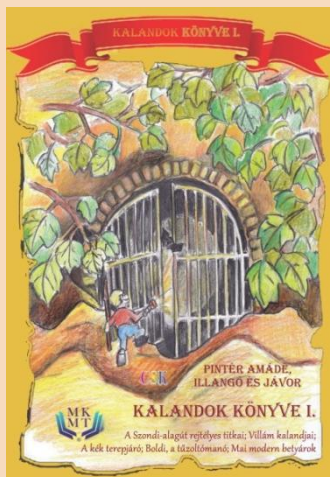
Japán, majd ezer évvel ezelőtt: egy harc után hét szamuráj jégbe fagy. Két mexikói tudós lel rájuk. Hosszú útjukon a kis szamuráj-tanoncok igyekeznek erős férfivá válni és beilleszkedni a modern társadalomba, miközben egy boszorkány üldözi őket.

4. Az élet értékes, Aisah Bizanci, 200 oldal, Elérhető: [Aisah Bizanci szerzői oldala](#), [facebook](#)

ifjúsági regény 11 éves szerzőtől

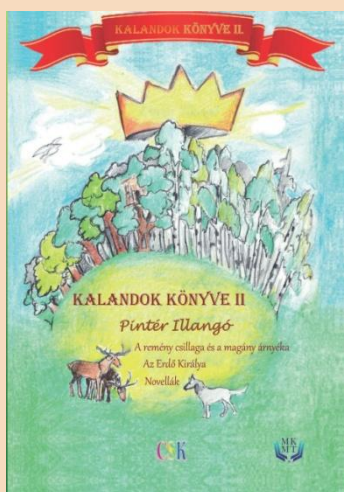
Egy világ, amelyben nincsenek érzelmek, vágyak, szabadság, szeretet és az emberek a családjukat sem ismerik. Mindezek mögött egy igazi gazember áll, aki ezt a világot a pénz miatt működteti. Egy nap a közösség területére téved egy tizenkét éves lány.

5. Kalandok könyve I., Pintér Amádé, Illangó és Jávor, 350 oldal, *5 meseregény 1 kötetben 7-9 éves szerzőktől*

Villám egy musztáng, akinek hátán Szivárvány, az indiánlány vágat. A kék terepjáró tulajdonosa a bolondos Hordósi Herold, aki furcsábbnál furcsább kalandokba keveredik. Egy négy eleven gyermekkel megáldott család kirándulni indul a Szondi-alagúthoz, de rengeteg váratlan fordulat adódik útközben. Boldi egy kisfiú, aki tűzoltó akar lenni most rögtön és azonnal. Régen a betyárok útonállóként osztottak igazságot. Ma vajon hogyan zajlana mindez?

Saját rajzokkal, fényképekkel, szerkesztett grafikákkal.

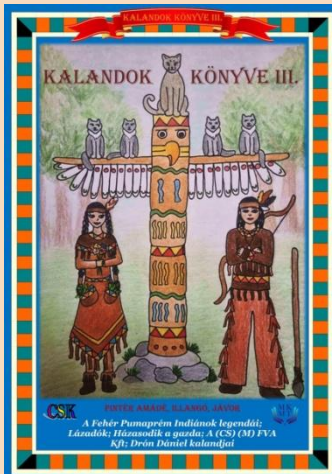

6. Kalandok könyve II., (Az Erdő Királya, A remény csillaga és a magány árnyéka, novellák) Pintér Illangó, 360 oldal, önálló kötet, nem a Kalandok könyve I. folytatása

2 ifjúsági regény és egy maroknyi rövidebb történet 1 kötetben 11-12 éves szerzőtől

Két nem átlagos új fiú, két osztályreform. Vissza lehet-e térni a kütyük világából a természethez és érdemes-e? Mik az igazi értékek? Ki lesz végül az Erdő Királya? Mi történne, hogyha elérné Magyarországot az orosz-ukrán háború? Hogy lehet erre felkészülni? Mit tennél, ha egyedül maradnál egy dombság közepén? Kitaszított ősemlék, felfedező úrhajós, kíváncsi újságíró, születő baba bukkannak fel a történetekben.

Illusztrálta Csatári Iza és Andics Bernadett.

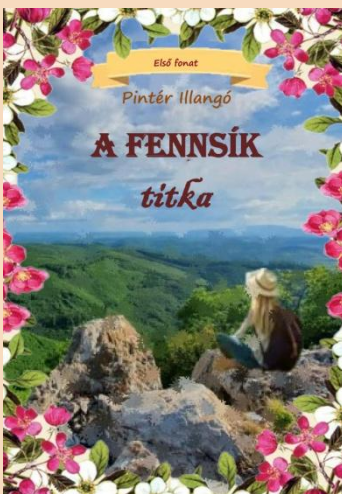

7. Kalandok könyve III., Pintér Amádé, Illangó, Jávor, 360 oldal, önálló kötet, nem az előzőek folytatása, nyomtatottan elérhető május 22-től

5 meseregény 1 kötetben 7-13 éves szerzőktől

Mit kezd pár törzséből kiteszított indián a vadonban? Vajon az az igazi lázadó, aki annak látszik? Repültél már egy drón hátán? Vezetnél szívesen egy fakitermelő favágógépet? Mi történik, ha egy bolondos nagycsaládban elkezdnek felnőni a gyerekek? Ha kíváncsi vagy a válaszokra, tarts velünk ebben az izgalmas kötetben!

Illusztráció Gulyás Panna Ilona, Gonda Mirjam, Csatári Iza

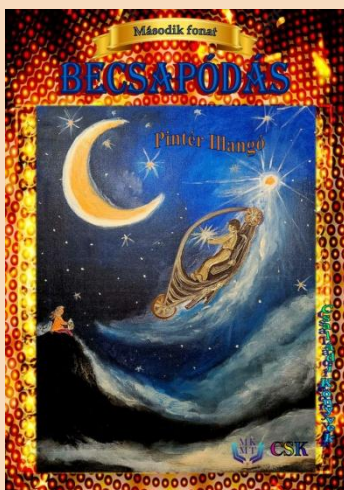

8. A fennsík titka, Pintér Illangó, 270 oldal

Fonatok sorozat 1. fonat – lányok regénye, 12 éves szerzőtől

Szösz magányos. Úgy érzi, sem a szülei, sem a kortársai nem becsülik, és nem értik meg költői gondolatait sem, ezért nagy lépésre szánja el magát, elszökik remetének. Andi egy átlagos kamaszlány, szereti-e valóban a szerelme, mi történik a világhálón? – foglalkoztatják a kérdések. A festőművész Blanka mostanában költözött egy régi házba, ahol rejtélyes ládikát talál. A lányok sorsai egy történetté fonódnak össze kincsek és titkok felderítése során a 12 éves szerző kalandos lányregényben.

Több gyermek és fiatal illusztrációjával.

9. Becsapódás, Pintér Illangó, 285 oldal, önálló kötet, egyben A fennsík titka folytatása

Fonatok-sorozat 2. fonat – fiúk regénye. 13 éves szerzőtől

Béla szerelő akar lenni, Alfréd bármi, csak szerelő nem. A két fiú nagyon hasonlít egymásra, ezért szerepet cserélnek. Minden jól megy, mígnem egyikük repülője lezuhan. Küzdelem kezdődik a túlélésért a téli hegyekben. Az egyetemista Ágoston egy szerelmi csalódás után az élet értelmét keresve cserediáknak utazik Kínába. A gimis Dani, mindene az atlétika és a futás, de ex babát vár tőle. A szülők ezért száműzik egy lakhelyétől távoli kollégiumba, ahol rossz társaságba keveredik.

Több gyermek és fiatal illusztrációjával. Borítókép Beöthy Élő Hajnalka festőművész.

10. Legyünk őszinték!, Kuti Eszter, 150 oldal, nyomtatottan elérhető június 1-től

romantikus ifjúsági regény 16 éves szerzőtől

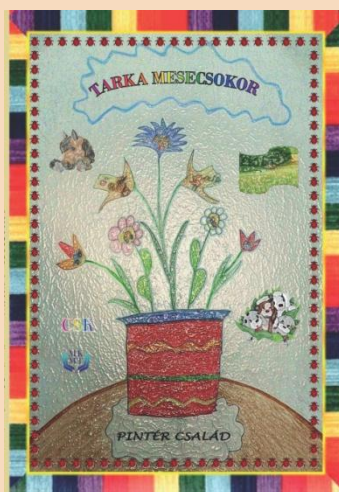
Amber nem túl népszerű lány, mondhatni magányos. A tanulmányi eredményei sem túl fényesek, de nagyon szeretne elmenni egy európai jutalomutazásra. Luke felkarolja és együtt tanulnak. A két fiatal között egyre mélyebb érzelmi kötődés alakul ki, míg ki nem derülnek a múlt titkai...

11. Ha a fájdalom diktál és Elveszett ügy, Fejes Csenge, 270 oldal, nyomtatottan elérhető június 1-től

két kisregény egy kötetben 16 éves szerzőtől

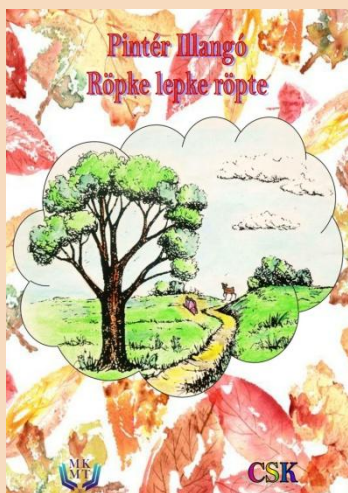
A téma: tartós betegség. Megélni a betegnek és környezetének szembesülve az állapot következményeivel. Csenge, aki maga is egy baleset áldozata, fordulatos történetekben mutatja be a szereplők mélylelki világát és hűen lefesti a társadalmi viszonyokat, illetve az egészségügy helyzetét. Erőteljes írásai szívbemarkolóak, egyúttal izgalmasak, megdöbbentő hatással bírnak minden olvasóra.

12. Tarka mesecsokor, Pintér család (Amádé, Illangó, Jávor, Bettina, Zoltán), 275 A/4 oldal (ez mondjuk nemcsak gyerekszerzős, de kb. háromnegyede a gyerekek írása)

családi mesegyűjtemény

Mesék, mesesorozatok ovis-kisiskolás korosztálynak gyerekekről, állatokról, traktorokról és sok minden másról, sok színes kép és matricák mellékletben. *Több felnőtt és gyermek rajzával, festményével, fényképével.*

13. Röpke lepke röpte és (J)égtörő, Pintér Illangó és Pintérné

Gépezs Bettina, 260 oldal (ennek kb. fele Illangó alkotása)

anya-lánya verses kötet elbeszélő költeményekkel

Illangó versei és szarvasos elbeszélő költeménye 13 éves koráig és édesanyja alkotásainak egy része, versek és három elbeszélő költemény.